

ELISABETA IOSIF

GLOBUL DE CRISTAL

Povestiri fantastice

SEMĂNĂTORUL
Editura online - noiembrie 2008

CAPTIV ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI HADES

Alexandru era fericit, că unul dintre tablourile prezentate în expoziția de grup fusese ales pentru un mare muzeu. Se deosebea de ceilalți colegi din liceu, prezenți în expoziție, după cum spunea un critic de artă, prin culorile sale. Îl auzea și acum cu vocea sa cântată, subliniind: ”nu uitați domnilor, în pictura sa sunt culori care strigă, până când lumea întoarce capul, curioasă să le vadă. Saltul mortal poate să aibă loc în fiecare tablou”. Alexandru zâmbi. Exagerează, își spuse, gândindu-se la marele pictor Grigore, care după accident își recăpătase vederea, iar tablourile sale îți ardeau privirea cu lumina lor, mai mult ca oricând. “Tăcerea” dintr-o anumită pictură pe care o admira, fiindcă ea anunța creația, acea tăcere rodnică transmisă de un arlechin era ca o așteptare după un colț de lumină! Arta lui Grigore, își spuse, e de neegalat. Mai am până să ajung la asemenea performanță, zise cu voce tare unei persoane imaginare. Ca și cum i-ar fi comunicat Iulianei, pe care o s-o întâlnească la mare.

- Ce face marele pictor, întrebă Iuliana, vrând să știe dacă operația i-a redat vederea ?
Are o privire uneori ostentativă, ca cea din tablourile lui Picasso, unde te pândesc mulți ochi.
- Cineva spunea, că ochii nu greșesc, dacă mintea conduce ochii.
- Vorba unui filozof: ”orbirea nu-i veșnică, dar veșnic în viață stă stabilă orbirea”!
- Poate când iubești. Oricum, eu am ochi uneori și la spate. Uite, acum. Dinspre largul mării simt o privire insistentă...
- Îți transmite ceva?
- Nu pot “citi” de la distanță prea mult în ochii lui...
- Sunt “unii”, care caută pitorescul în viața altora, fiindcă le este frică să-l aibă în viața lor.
- M-am liniștit .Ești ironic. Înseamnă că te simți în largul tău...
- Îmi place înflăcărarea ta. Ochii îți sunt mai scânteietori, capul mai semeț, lăsând să-ți alunece părul auriu, ondulat. Și ca să nu-mi ies din rol spun că mă las orbit de către alții...
- Țeși în jurul meu neîncredere, zise Iuliana cu ochii în lacrimi...

- Asta-i închipuire oarbă! Ești mai stăpână pe tine mai mult ca oricând. Te și văd zburând, ca o balerină ce ești, spre țarm. Te cheamă necunoscutul.
- În care balerinii mei stau agățați de ceva, ca în tabloul tău preferat...
- A! Acel zbor al tău, când dansezi, nu-s în stare să-l surprind!Acea pictură ar trebui să o reîncep..Ca și tot ce am pictat despre mare...Acum o simt și când n-o văd. O aud ...o pipăi ...o miros ..Dar meandrele ei trebuie surprinse în zborul zilei. Asta nu se învață la școală...Lumina care însoțește apa spre logodirea ei cu soarele, uneori ne înșală, fiindcă uităm că se ascunde în adânc, topindu-se-n griurile cu întunecimea lor. .
- Ești un poet, Alex. Sunt mândră că suntem colegi și prieteni. Tu m-ai învățat să văd în nuanțele zilei. .
- Iar tu să zbor spre această imensitate a universului creat de întinderea marină. Să mergem în larg....Numai tu știi să înoți! Ai grijă!

Alex a observat, că cineva a ajuns-o din urmă pe Iuliana. Îi arăta ceva în depărtare. Amândoi se îndreptară spre o stâncă albă, ce se înălța din mare. Își propuse să-i ajungă din urmă, dar bărbatul ce o însoțea o trase puternic lângă lama stâncii, ce părea de marmură, dispărând în strălucirea soarelui. Hotărî să o aștepte pe Iuliana. Se așeză la mal, între scoici sfărâmate de marea care aducea meduzele cu pălăria lor transparentă, vapoasă, cu margini ondulate și moț pătrat. Puse una în palmă. Arăta ca o căciulă de clovn. Pe degetul său se reliefau canalele vieții, ca într-o frunză. Îi dădu drumul. Cu transparentă de porțelan, meduza pluti grațioasă iar volanele de cleștar se ridicară ca la o balerină în zbor .Îi aminti de Iuliana. . Simți nevoia să se răcorească în apa argintie, ce-i dădea putere. Deasupra soarele părea alb și singular .La orizont cerul devenea imaterial: un drum spre infinit, acum strălucitor, ca poleiala. Mii de oglinzi îl orbiră. Doar trupul Iulianei era semn al existenței. ”Trupul meu e mai aproape de mine, decât stelele”, punea Lucian Blaga...Dar ea, Iuliana?! ..Ultima dată o zărise dincolo de stâncă. Și ceva îl împinse să o caute. .

La orizont, ca un ochi ciclopic, în care fusese împlântat un paloș, se scurgea sângerând astrul zilei. Cerul se contaminează și-i multiplică durerea în nuanțe până la vinețiu. Doar marea îl spăla împrăștiind palid urmele răni prin crestele-i vălurite. Alex se simți bine în apele ei, închizând ochii ca într-o baie binefăcătoare...Deodată ,pe un bolovan din spatele stâncii o zări pe Iuliana. Se frecă la ochi...I se părea?! Își pieptăna părul său lung, buclat, cu un pieptăn auriu. Cânta ușor o melodie stranie, răscolitoare...La o mișcare mai amplă își pierdu echilibrul și scăpă pieptănul. Alexandru plonjă și scoase un pieptăn de aur. Sau așa părea. Când se apropie, profilul Iulianei se schimbă. Capul și trupul de o frumusețe stranie se prelungeau în mare, fără sa-i zărească picioarele. Doar apa reflecta o suprafață indecisă. Fata apucă de un capăt pieptănelor și-l trase cu forță pe Iulian lângă ea și cu o ușoară atingere transformă peretele stâncii într-o ușă glisantă. Alex o urmă într-o galerie ca un tunel. Un om cu barbă lungă îi făcu un semn discret. Se opri și se aplecă înspre el...

- Fii atent, e atras într-un regat cu multe mistere!
- Deocamdată nu văd decât pereții umezi ai peșterii. Tu ești paznicul? .
- Sunt .. un .."har". .Mă numesc Pitihar .. Să știi! Te așteaptă un drum lung. Lasă un ban la gura intrării și o bucată de metal. Nu se știe când vei avea nevoie de ajutorul meu!..."Țara piticilor" te va proteja.
- Dacă folosesc la ceva, spuse Alexandru ,zâmbindu-i bondocului din fața așa, cu ochi jucăuși, fie!...Se scotoci în buzunarul slipului de o monedă. Desfăcu catarama pseudocordonului acestuia și le puse negustorește în mâna "micuțului".Poftim! Pitihar .. ai spus?!
- Eu îți dau pelerina mea. Te va apăra.
- Îți mulțumesc. A! Acum observ, porți o coroană?! ..Dar. .dar, unde ai dispărut? Ce mă orbește acel fascicul de lumină! E parcă intrarea unei grote...Uite o scenă de calcar, draperii de piatră...doi balerini dansând, urmăriți de cineva cu o meduză pe cap,întocmai unei coronițe, spuse cu voce tare, în timp ce observă în mâna lui dreaptă un sceptor iar pe umăr o sfera...
- Te afli în pântecul pământului. .Așa începe orice drum nou. Te inițiază.Ca să afli cât mai multe taine, spuse Pitihar, apărând din nou.
- Tainele pământului?
- Coborârea în peșteră este o experiență cu folos. Vei afla adevăratul rol pe care îl ai în lume. Așa vei înțelege cum sa-i pedepsești "pe cei fără omenie".
- Nu știu ce "har" ai tu Pitihar, dar dacă îmi spui ce importanță are bagheta din mâna saltimbacului, eu am să-ți recunosc unul.
- Sfera e mai importantă. Reprezintă Universul, iar cu bagheta magică, îl domină.
- A! E un jongler. Nu mi-e teamă de el. E creatorul unei lumi superficiale. E un scamator.
- Nu te grăbi! Prin gesturile și prin cuvântul său te poate opri din drum. Ferește-te de el!

În clipa următoare Pitihar dispăru. Pe scenă se afla o fată ce semăna cu Iuliana. Se gândi, că iar este un joc. În fața sa se afla un jongler, care putea să realizeze o iluzie. Îl măsură din cap până în picioare. Avea o haină jumătate albastră, jumătate roșie. Scoase un galben din mâneca roșie, îl răsuci de câteva ori în palmă și...din această trudă apărură o grădină în plină vară și o alee cu arbori tropicali, flori albe, ca un policandru fiecare, dar mirosind a tei. Natura luxuriantă abia păstra aerul proaspăt din care se hrănea ziua tropicală. Pe alee o zări pe Iuliana. Se îndreptă spre ea, dar drumul îi fu barat de același prestidigitator, care-l conduse aici.

- Dacă acest parc este o iluzie, înseamnă că acela ce l-a creat e un iluzionist. Unde ai ascuns-o pe Iuliana?

Scamatorul își luă din cap pălăria galbenă cu boruri largi. Era brodată cu semnul infinitului, realizat în fir de culoare verde. O duse până la pământ ,în fața lui Alexandru. Scoase din cealaltă mânecă, albastră, o baghetă și o ridică spre cer. O fixă apoi pe o masă. Luă pâinea aflată lângă baghetă și o frânse în două. Îi dădu jumătate și spuse prietenos:

- Te primim ,cum e obiceiul, cu pâine și sare. Dar mai departe va trebui să-ți învingi teama. E un tărâm în care nu se cunoaște frica. Să nu-ți fie frică de nimic altceva decât de...frică.
- Vorbești de teama că aș putea pierde ceva sau pe cineva?
- Nu numai. Te avertizez ,că trebuie să stai treaz, zile și nopți. Altfel ești pierdut. Să stai de veghe...Privește!
Și-i arată un perete cu o pictură rupestră. Pe un cal cu opt picioare stătea un bărbat pe umerii căruia se aflau doi corbi. Alături un împărat. Coroana îi era susținută de ramuri de cerb și de un șarpe cu corn.
- El e "Marele vrăjitor". E stăpânul animalelor.Ca să bea din izvorul înțelepciunii și-a sacrificat un ochi. De fapt, l-a ascuns la izvor...

Alex nu descifrase înțelesul desenului, dar privirea îi fu atrasă de un altul, care reprezenta o horă într-o poiană montană. Când se apropie rămase stupefiat. Femeile ce se roteau în dans aveau șerpi în mâini. Scamatorul trecu bagheta peste pictură și hora se însufleți, într-o muzică sălbatică. Femeile purtau veșminte stranii, din blană de vulpe, peste care fluturau piei fine de căprioară. Capul îl aveau împodobit cu ramificate coarne de cerb. Printre ele Iuliana. Una dintre femei îl observă și-l trase în horă. Ținea în mână o ramură de măslin. Avea pe cap un coif. Femeia îi șopti, fără să se oprească:

- Fii vesel. Cântă și joacă ziua și noaptea. Să nu adormi. Până vei găsi poarta prin care soarele trece zilnic. Numai tu, pictorul cetății, vei ști să ajungi la ea. Și trebuie să reușești!
- Cine a spus că-s "pictorul cetății"? De unde știi ce sunt?
- Numai să te fi văzut cineva cum priveai pictura rupestră și își dădea seama că ești cunoscător.
- Nu-i deajuns. Știi mai mult decât o persoană obișnuită. Coiful pe care îl porți dumneata îmi amintește de o zeiță. Era cândva un semn de noblete. În mitologie...A! Știu! Zeița Atena avea un coif. Ți-a dat saltimbacul un asemenea rol?
- Ssst! Te aude și nu-i bine să-l înfurii. Sunt chiar Atena. Am venit pentru tine, pentru că am vrut Eu. Ai uitat că sunt protectoarea artelor frumoase? Ți-am admirat ingeniozitatea...
- Mie? Să mai cred că în împărăția subterană, care mi-a furat prietena, cineva mă protejează și mă admiră?
- O să-ți dau curând o dovadă. Ai avut inițiativa să pornești în această călătorie stranie. Deși, în peștera lui Hermes ar trebui să pătrundă oricare artist!
- Peștera lui Hermes? Aceasta este?!? Iar el, nu-i cel de lângă copac si cântă din liră?
- Exact. O liră făcută din carapacea unei broaște țestoase E patronul muzicii! Și tot el te ocrotește în această călătorie.
- Nu-i nevoie. Nu m-a pândit nici o primejdie.
- Crezi?! Știi că fata care te-a condus în peșteră te-ar fi transformat în stană de piatră? Ea este de fapt, Meduza. Hermes te-a așezat mereu în spatele ei. Să nu te vadă. Nu-ți amintești că, fata ce te-a atras în împărăția subterană era o sirenă? Meduza are șerpi în păr. Hermes i-a transformat în plete unduitoare. Frumusețea ei e înșelătoare. Hermes te-a ocrotit.

- Hermes? Dar, frumoasă Atena, aici sunt prea multe zeități. Nu cunosc prea bine mitologia antică și mi-e teamă. .. Asta s-ar putea să te piardă! În împărăția lui Hades nu trebuie să-ți fie teamă de nimeni și de nimic! Ești pe tărâmul care nu cunoaște frica!
- Cine a spus:” Sunt neghiobi aceia care urăsc viața, dar vor să trăiască numai din frică de Hades”?
- A! Bătrânul Democrit.
- Eu caut nemurirea prin artă.
- Atenție! S-a trezit Medusa ...

Atât mai apucă să spună. În fața sa se profilă un monstru cu chip de femeie. Pletele-i erau șerpi, brațele-i de bronz aveau aripi de aur. Alexandru își aminti, că privirile Medusei împietreau pe oricine. Făcu câțiva pași înapoi și se împiedică. Pitihar îi întinse un scut, lucios ca oglinda, sfătuindu-l să i-l pună în față, Medusei. Stând nemișcat, așa cum căzuse pe spate, i se făcu somn. Dar un glas strident îl făcu să deschidă ochii.

- Veniți către mine! - porunci ea, trăgând aer în piept, cu șerpii unduind în văzduh.

Alexandru repetă în gând, că nu trebuie să-i fie frică, în timp ce Pitihar îl sfătui să nu se uite în ochii ei, iar zeița Atena îi întinse o plantă, care ar fi putut s-o adoarmă pe Medusa, spunându-i cum să se apere.

- Dacă se apropie, să-i atingi fața cu ea.
- Prea multă lume e în colțul ăsta! - horcăi Medusa. A! Până acum n-am avut forță ,ca să te privesc. Dar acum...Am să te țintuiesc în această lume! - zise îndreptându-se spre Alex.

Deodată, începu să plouă. O ploaie de aur care, pe vârful unei stânci se prefăcu într-o cascadă. Din înaltul ei coborî un tânăr pe un cal înaripat.

- Te-am găsit! - zise acesta, năpustindu-se asupra Medusei. Ești singura muritoare dintre gorgone. Ai plecat de teamă, din gradina Hesperidelor. Te-ai ascuns aici de frică. Știi că Polydacteea m-a trimis să-i aduc capul tău!

Medusa ridică brațele, ca să se apere. Profitând de moment, Alexandru se sculă direct în picioare. Rupse o ramură din planta adormitoare dată de Atena și într-un moment de neatenție i-o aruncă în față. Medusa adormi pe loc. Folosi scutul ,drept oglindă, alăturându-i-se lui Perseu, căruia Hermes îi dădu o sabie. Le sări în ajutor zeița. Atena, în timp ce Perseu îi retează capul.

- Am acum ochii Medusei, cea, care cu ei îi împietrea chiar și pe zei. Am să am grijă să-i protejerez pe oameni. Iar pe aceia ,care “nu știu ce-i omenia” - am să-i pedepsesc, spuse tânărul.
- Dacă așa avea și eu o asemenea putere, gândi cu voce tare Alex. Aș proceda la fel cu ticăloșii.
- Chiar ai face-o?!
- Fără ezitare.

Perseu și Atena se retraseră într-un colț, sfătuindu-se. Alex căscă și fără să vrea, puse mâna la gură. Avea în ea planta adormitoare, care-l trimise într-un somn adânc.

- De acum înainte este al meu, spuse Hades. Va rămâne în împărăția subterană. Am mult să-i dau de lucru, pentru desăvârșirea picturilor pereților grotei.
- Ba nu! - răcni Atena.

Pereții grotei se cutremurară, bolovanii începură să se rostogolească din înalt iar lumea ce popula împărăția subterană o luă la fugă. Doar o singură ființă cu păr auriu rămase în sala peșterii.

- Tu nu mai ai putere asupra oamenilor, continuă Atena. Vei rămâne doar “zeul cel bogat”, ce ascunde nestemate în măruntaiele pământului!
- Dar, vezi, n-a putut sta treaz, cum a fost convenția. Nu va mai putea vedea lumina zilei, zise poruncitor. Eu hotărâsc în împărăția mea!
- Vorbești cu aroganță, Hades! Ai merita să te pedepsesc.
- Eu îmi folosesc doar puterea. Tu în schimb ești vicleană.
- Viclenia ține de spirit, îi replică întorcându-i spatele.

În timp ce se războiau, Perseu adună sângele Medusei într-o cupă. Îl ajută frumoasa și curajoasa fată, rămasă alături de ei. Îi luă capul lui Alex pe braț și îi dădu să bea din cupă.

- E ca un leac tămăduitor, spuse Perseu, în timp ce Alexandru deschise ochii, întâlnind privirea zeiței Atena.
- N-ai umblat cu atenție cu miraculoasa plantă ,îi spuse dojenitor.
- Știu. Trebuia să-mi înving somnul. E o probă grea. Numai în atelierul meu reușesc să nu adorm, lucrând ore în șir în fața șevaletului.
- Tocmai de aceea trebuie să te întorci. Să o iei de la capăt. Dar mai întâi vei trece spre poarta prin care străbate zilnic soarele. Nu-i ușor. E vegheată de șarpele cu pene. Uite! Îți las coiful meu, pe care e zugrăvit capul Medusei. La nevoie să-l folosești!

Zicând acestea, Atena se făcu nevăzută. Perseu încălecă pe calul său înaripat și zbură, aruncând o ploaie de aur ,ca o recompensă. Hrăpăreț, Hades, cu o sită imensă în mână adună toți picurii strălucitori. Alex profită, ridicându-se brusc, purtând coiful Atenei. Lipită de peretele cu pictura rupestră stătea Iuliana.

- Ea va rămâne aici! răsună glasul zeului imperiului subteran, ce trimise cuvintele în ecou.

Alex întinse mâna și Iuliana dispăru, ca și cum n-ar fi fost. Rămase singur printre siluete de piatră, înșirate ca la paradă. O statuie semăna cu Atlas, adus de spate ,cu genunchii îndoiți, purtând pe umăr un glob și ducând cu el ,poate, cine știe, responsabilitatea unei întregi lumi. Pe glob licăreau ,ca niște ochi albaștri, stelele...

Era un drum străjuț de un lac. Stâncile de piatră aveau gravate semnul zborului zvâcnit al păsării. O platformă în formă de stea semăna cu un observator solar. Cele șapte culoare porneau spre “chiliile întunericului”. Era convins că adăposteau comorile acelei lumi.

- În călătoria întreprinsă de la marele iluzionist la lumea zeilor, nu ai găsit decât o cale. Te dai bătut?
- Niciodată nu am spus că am cucerit universul, răspunse Alexandru, în timp ce măsura din cap până-n picioare un personaj cu guler albastru de care atârnav zurgălăi . Pe umăr avea o traistă agățată de un toiag. Conturam doar o variantă a lui, considerând că am acumulat mai mult decât o traistă în băț, goală și veșminte sfâșiate, ca ale domniei tale, îi răspunse ironic.
- Arăt ca un țap ispășitor?

- Aproape. Oricum, scapă de pisica asta ce ți-a rupt până și încălțările. La “zestrea” asta ce mai adaugi?
- Două plante albe, două verzi și una cu frunze galbene și albe...
- Ești nebun de legat...
- Ei ,bine ai spus-o . Eu sunt Nebunul ,care a înfruntat vicisitudinile roții norocului. Renunț la tot sau dimpotrivă. Sunt creatorul. . .fără creație...!
- A părea nebun e secretul înțeleptului...
- Mulțumesc. Și dacă vrei să facem o nebunie împreună, zise șugubăț, să încercăm o cale neumblată. Să intrăm prin acest “ochi”. Cu siguranța e un tunel. La capătul său vom găsi, poate, acea poartă prin care intră soarele.
- Sunt mulțumit că nu sunt singur. Și încercând să-l tragă de limbă, observă ca seamănă cu Andy, criticul artistic al picturilor sale. ”Se dă drept nebun” gândi, în timp ce învăța din greșelile de până acum, nemairostand nume. Tocmai de unde vii?
- Nu știi de unde vin și nu cunosc exact încotro mă îndrept...
- Înțelept răspuns. Atunci, de unde știi că ăsta-i drumul?
- Intri în șaradă! . Să-ți spun drept, mi-l imaginez.
- Cred că ne potrivim în idei spuse în zeflemea. Ține capătul ăsta de drum, adică de coardă...Ne legăm unul de altul, să vedem ce iese. Când e o primejdie, tragem de ea.
- Ca mâța de coadă...Ne vom târî pe coate și în genunchi. Am intrat. .
- Ce e? Ai văzut ceva?
- Da. Un unghi de nouăzeci de grade, un puț și o platformă. .
- Să ne îndreptăm de mijloc. Să stăm puțin.
- Intru eu în puț și mă tragi, dacă îți fac semn cu coarda.
- E o fântână. Pe fundul ei ..a!...scoate-mă! ..un monstru! ..
- Povestește-mi!
- Capul de cocoș îi era încoronat iar ochii și pielea străluceau.
- Și ce te-a speriat?
- Era jumătate cocoș ,jumătate șarpe. .Era ca vipera cu cornițele, ce par coroane de la distanță. .E un monstru cu privirea ucigașă. .
- Poate era zeița Cobra, Uranus. Că-i plin de zei pe aici. ...De aceea m-am întors să iau oglindă făcută de pitici pentru tine. Nu poate fi ucis, decât dacă i se reflectă privirea într-o oglindă.
- Mă duc eu...Atenție! Am reușit! Poți coborî fără temă. Și-a zărit propriul chip în oglindă și și-a dat sufletul. Drumul e deschis!

- Am ajuns la fundul fântânii. Privește! Putem ieși prin acest portal...O!..
- Dar am sosit în plină iarnă, spuse Alex, în timp ce ocoala monstrul răpus aflat pe fundul lacului înghețat. Așteptam cu nerăbdare să sorb un strop de apă și ..poftim, zise în timp ce își puse pe umeri pelerina dăruită de Pitihar...
- Să ieșim de sub încercuirea iernii, conchise Nebunul, strângându-și în jurul gâtului gulerul larg al costumului.
- Ne aflăm într-o lume de basm! Se aștern fluturi albi, peste albul în nemișcare, în care și cascada a înghețat. Până și timpul a devenit imaculat. Parcă suntem în zodia tăcerii.
- O casuță! Ah.! De gheață. .

- Iluzie optică. .
- Are în fereastră o creangă de liliac.
- Care și-a despletit florile de mireasă. Alb peste alb, ca un izvor. Ninge cu liliac alb. De ce n-am pictat niciodată iarna?!
- Uite! Albii de râuri secătuite, zise Nebunul, din ce în ce mai însetat...
- Totul e iluzoriu!
- Să coborâm prin acești ochi imenși, scobiți la baza lor.
- Adevărate cavități naturale...
-

- O peșteră cu aburi ... Ne-am încălzit în sfârșit!
- Și pereți cu picturi rupestre! Privește, îl atenționează Alex. Sunt decorați cu cirezi, urmărite de vânători. Uriașe personaje cu capete de panteră și aripi de vultur dominau peisajul .Și...un plafon care coboară, pe care tronează un vrăjitor surprins într-un gest magic, adaugă, în timp ce se lasă mai jos. Apă! Apăăă...! Dar rămase încremenit, fiindcă avea deasupra un scorpion uriaș.
- Pune-ți coiful Atenei, îi aminti Nebunul. Extraordinar, l-ai transformat în piatră...

Mulțumesc, spuse gândindu-se la ajutorul dat de zeița. Și lovindu-se de vârful ascuțit al coifului, scoase un sunet de groază, asurzitor,

- S-a întâmplat ceva?
- Mi-e sete, zise Alex, zărind-o pe Iuliana alături, pipăind cu mâna care-l mai durea încă, obiectul de lângă el, în timp ce își dădu seama că ațipise pe plajă. Cine mi-a adus acest coif?
- Un băiețel, admirator al desenelor tale. Ți l-a lăsat cadou. Să mergem, că scăpăm cursa de Vama Veche. Dar, ce-ai visat de te-ai speriat așa? - îl întrebă Iuliana după ce urcară în mașină.
- Nu știu exact. E o poveste mai lungă. .

În fața lor se așeză o bătrână, care îi șopti ceva vecinului ei. Acesta dădu din mână furios și se întoarse spre fereastră. Mașina porni, dar la prima stație șoferul opri și spuse răspicat:

- E cineva care n-a scos bilet. Dacă n-are bani, să coboare imediat! –zise pe un ton arrogant.
-

Alex își aduse aminte de vorbele lui Pitihar: vei afla adevăratul rol pe care-l ai în lume –“ Să nu uiți să-i pedepsești pe cei fără omenie”. În acest timp, bătrâna se ridică de pe scaun, își luă traista și o puse într-un băț pe umăr și se îndreptă spre șofer.

- Eu n-am mai că bilet. Nu-mi ajung banii să merg până la capăt. I-am cerut vecinului de bancă să-mi completeze cu diferența, spunându-i că poate, chiar la capăt, o să-i înapoiez suma. Acolo mă așteaptă. . cineva...M-a refuzat.

Spunând acestea, bătrâna coborî cu greu. Se făcu tăcere. Doar țipătul strident al șoferului despică aerul fierbinte, adăugând: lăsați să se închidă ușa...Dar motorul sforăi și se opri .

- Poftim banii! - zise Alex, care plăti integral biletul, în timp ce o ajută pe bătrână să urce în mașină, adăugând: ”puteați să dați dovadă de mai multă omenie”? Și hotărî să-i pedepsească pe cei doi indivizi neomenoși.

După ce toată lumea coborî, Alex îl opri pe acela, care stătuse lângă bătrână. Era între două vârste.

- N-ați avut bani să-i dați?
- Ce te privește pe dumneata? Vezi-ți de treabă! Dacă aș da bani pentru toți bătrânii, unde aș ajunge? Și așa ne împiedicăm destul de ei, spuse ridicând mâna furios.

Fără să mai șovăie Alex puse coiful pe cap și îl privi țintă. Acesta rămase, așa, cu mâna ridicată, ca o statuie. Îi puse în mână un bilet pe care scrisese” Victima neomeniei”. Se îndreptă apoi către șofer, întrebându-l dacă ar fi avut inima să o lase pe bătrână în drum.

- Ce-ți pasă dumitale! La mine, cine plătește are loc.
- Dar dacă ar fi fost mama dumitale?
- Mama are pensie. Fiecare cu banii săi.
- Așadar, nu i-ai fi dat, deși te-a ajutat să ai o meserie. E drept, nu prea știi să te porți.

Alex își dădu seama că individul din fața sa nu mai are nici o fărâma de omenie.

- .Nu mă învăța dumneata! Te privește, dacă vrei să arunci banii pe toți bătrânii! Își puse coiful, îl privi în față și-l transformă în stană de piatră. Îi puse în buzunar un bilet asemănător celui alt și semnă” Omul și coiful”.

Seara se duseră în restaurantul hotelului. Îi serviră același chelnăr, de anul trecut.

- Mă bucur că vă văd, zise politicos.
- Bine te-am găsit!
- Tot specialitatea casei? –se adresă Iulianei.
- Bineînțeles, răspunse aceasta zâmbind.

După ce mâncară, Alex o invită la dans, șoptindu-i:” te-am visat când am ațipit pe plajă”- și-i povesti episodul răpirii, dar și felul în care i-a dăruit Atena un coif asemănător. Nu apucară, însă, să se așeze din nou la masă, că sosi chelnerul, care le spuse:

- Se zvonește, că aproape de capătul stațiunii au răsărit peste noapte două statui. Localnicii susțin că n-au fost comandate de nimeni. Au câte un bilețel semnat “Omul și coiful”.

Cineva îl chemă pe chelner, în timp ce Iuliana îi ceru să plece, lăsând pe masă o hârtie de o sută. Când ajunseră în dreptul ușii, un alt chelner îmbrâncea un copil în stradă.

- Vine de câteva zile. Mi-a îndrugat o poveste, cu tatăl bețiv ,ce l-a părăsit și cu o mamă, care face naveta. Îmi cere mereu o mascotă, că o să-mi dea mamă-sa banii. Nu i-ar fi rușine! Mincinosul!
- Toți copiii poftesc la dulciuri. N-ai dat niciodată o ciocolată unui copil?
- Nu-mi plac copiii.
- Nu-i un motiv să-i arunci în stradă. Măine ai să-i dai drumul și să-l trimiți la mine.

Chelnerul se uită cruciș, iar a doua zi când să intre în restaurant, găsi copilul plângând la ușă.

- **Mi-a dat și un picior în spate și am venit rostogolindu-mă pe scări. Am stat lângă o fetiță ce mânca o mascotă. Îmi place foarte mult și nimeni nu vrea să-mi cumpere. Doar mama. Dar ea vine după ce se închide cofetăria.**
- **Poți să mănânci trei mascote odată?**
- **Sigur două, că una i-o opresc mamei.**
- **Arată-mi chelnerul. Dar n-apucă să termine propoziția, că același individ cu care avusese discuția se repezi la copil**
- **Ieși afară!**
- **E cu mine zise Alex , în timp ce îl pofti pe chelner să iasă în curtea interioară.**

Fără ezitare Alex scoase din geanta de pe umăr coiful și-i spuse chelnerului: "Asta să le fie de învățătură acelora care sunt ca dumneata".

Și-l țintui așa, cu tava în mână, plină de pahare și cu șervetul pe braț. Puse un bilețel cu același text și plecă.

Se făcu multă zarvă. Erau mai ales chelnerii de pe tot Litoralul înspăimântați. Pentru că numărul acelora care erau pedepsiți era din ce în ce mai mare. Nu știaau dacă la masă nu-l serveau chiar pe omul ce avea coiful. Între timp Litoralul se umplu cu statui de tot felul...

Dar, într-o zi, cineva îi informară cu siguranță în glas: "Omul și coiful" este un pseudonim. Aparține unui mare sculptor.

Nimeni, însă, n-a putut să afle vreodată cine este sculptorul, care semnează astfel. Ceea ce va fi sigur este faptul, că într-o zi lumea i se va adresa cu apelativul: "Maestre" .

SEARA SÂNZIENELOR

“Crai nou și secera lunii se desface în două” – spuse omul cu plete albe, așezat pe iarba moale, cu fața înspre stele. Cel de alături, un tânăr cu mustața mijindă, se ridică în genunchi și zise gesticulând: “mă voi ruga lunii pentru armonie!”. Omul cu plete albe se propti într-un cot și privindu-l ca pe un complice, adăugă: și pentru iubire, flăcăule, nu!? E noaptea sânzienelor! Și parcă îi dădeai târcoale Dacianei !

Din cercul de oameni așezați în jurul focului se desprinse o fată. Se duse mai aproape de flăcări, așa încât fața ei se lumină, privirea ei se aprinse. Își ridică brațele spre astrul nopții și-și azvârli brâul către lună. Îl prinse apoi din zbor, bătând în ritm pământul, când cu picioarele, când cu centura desprinsă din mijlocul ei subțire, ca un gât de lebedă, strigând:”Lună, lună, doamnă bună / bun cal ai și frâu n-ai / să te duci la ursita mea / să te duci ! / Și să mi –l aduci!”...

Strecurându-se câte una , alte fete ale satului ei se alăturară . Se așezară în horă , repetând în cor cântat, versurile auzite ,lovind neconținut pământul în ritmul unei tobe, care se auzea surd ,de departe...

“ Fetișcanele fug și noaptea după soare” – zise omul cu plete ,ca un înțelept. E noaptea dinaintea sărbătorilor de Sânziene , nu uita”! –îi aminti tânărului de lângă el, deși știa bine, că nu putea să uite. Și continuă șoptindu-i :”bate hora din picioare / să răsară iarși soare !”

De pe deal se auziră chiote feciorelnice, cântecul de dor străbătând până la poalele pădurii: “Sânzienele înbună / să le crească floarea floare / galbenă, mirositoare / fetele să o adune / să le prindă în cunune!”...

În lumina lunii și a făcliilor purtate în noaptea Sânzienelor, Traian, care sosi în timpul ceremonialului, îi auzi pe cei doi așezați pe iarbă, purtând acel dialog, ca un ritual, urmărind în același timp, fetele ce urcară dealul , ca să culeagă sânziene...Până nu le mai zări .. .Observă, că una dintre ele era mai frumoasă decât celelalte ,purtând mândră pletele-i lunatice .Ii simți privirea hipnotizantă, când îi întâlni ochii în timpul dansului .Era convins că îl mai urmărise acea privire halucinantă...Unde? Când mai petrecuse asemenea clipe? Într-o altă seară de Sânziene? Dar nu mai fusese ,nicicând, la o astfel de serbare florală ,ca acum, când fetele se apropiară ,venind cu brațele pline de sânziene. Strigătele de bucurie ale tinerelor ce coborau dealul îl trezi din gândul dus spre alte lumi . Începură să arunce coronițele, aninându-le de hornul caselor , îndeplinind o datină din strămoși. Numai una, cu privire pătrunzătoare se

apropie de el, atârând cununa de sânziene de gâtul său. Daciana îl privi lung, fără să scoată vreun cuvânt . Când vru să o întrebe cum o cheamă, aceasta se învârti ca într-un dans pe sub mâna pe care i-o prinse în zbor. De pe fruntea-i asudată, picurarau boabe mari de mărgele, care se transformă în stele....Nu-i dădu drumul la mână și trăgând-o spre el ,îi spuse șoptind, ca și cum o cunoștea de-o viață : Daciana, cununa se azvârle pe casă ! Fata se desprinse ușor din strânsoare, clătinându-se. Traian, fără să mai poată avea vreo putere asupra ei, o văzu depărtându-se, în lumina arămie a răsăritului ...Și avu senzația .că o zări pe Daciana ridicându-se pe-o rază rece ,de sulită, a soarelui. Dintre glasurile ce se auzeau ca într-un cor antic, îl desluși pe cel al bărbatului cu plete albe, care începuse o rugă spre astrul zilei, o incantație pentru... iluminarea zorilor în sărbătoare...

Uimit de ceea ce i se întâmplase , Traian porni pe strada principală a satului dobrogean pe care îl vizita pentru prima oară. La capătul drumului cetele de feciori ,cu buchetele aurii la pălărie, treceau cu florile solare ale sânzienelor, culese de pe dealuri, împărțindu-le drumeților. Ei străbăteau satul, cântând în cor pentru alungarea nopții: ”du-te lună, vino soare /că tragem la-nsurătoare”.

*

Satul , ca o insulă ,despărțită de pădure prin Valea Sânzienei avea în centru un deal. De pe cărările lui coborau fetele cu brațele pline cu flori, scânteieri trecătoare aprinse de raza aurie decupată din cer. Fascinat, Traian rătăci drumul. Hotărî să se întorcă și se trezi deodată în față cu bărbatul cu plete albe.

Mi-e trist amurgul gândului! Deși îmi place răsăritul ,fiindcă omul a fost creat de soare... Înțelepciunea și-o aprinde de la el ,dacă nu merge cu capul în pământ .De-abia acum m-am luminat. Băiatul cu mustața mijindă, de lângă mine, îi este frate Dacianeii. Am aflat asta numai eu! El nu știe. Doar Daciana. De atunci se ferește să-i iasă în cale.

- De ce-mi spuneți mie toate acestea?

- Te las singur să veghezi. Dar pe unii oameni nu poți să-i pedepsești cu nimic mai aspru, decât lăsându-i singuri cu ei înșiși.

- Privește-mă ca între bărbați, nu prizoni pe cine nu înțelege! Infernul este în noi, fiindcă uneori nu mai găsești drumul de întoarcere .Ochii oglindesc spiritul!

- Zvârcolindu-te în coșmarul închipuirii ești condamnat uneori să mori...din iubire. Totul e să-l ajuți să supraviețuiască.

- Cum?

- Împlinindu-ți destinul .Să-i faci și pe alții să fie fericiți - e prima lege a împlinirii .Vrei să știi locul unde ai mai întâlnit-o pe Daciana?

- Ați aflat? Pentru mine a fost doar un gând răzleț.

- Ți se citește în ochi. O găsești în labirintul Castelului Alb .

- Castelul Alb? Cine l-a construit?

- Sfântul Soare. Pentru căsătoria lui cu Doamna Florilor. Se află în dealul de cretă și numai de Sânziene i se deschid porțile.

*

Traian privi spre soarele ce-și fărâmița oglinzile în sclipirile unor cioburi sălcii din râșorul cu nume de sânziană și vru să-l întrebe de planul labirintului. Dar omul cu plete albe dispăruse. Împins în spațiul unei povești din ce în ce mai ireale, Traian se simți ca în cercul unei lentile lacome .Unde se afla în dealul de cretă, castelul de legendă?!...

*

Se trezi în fața unei intrări, de unde pornea o galerie întortocheată ce ducea spre inima peșterii. I se făcu frig și își băgă mâinile în buzunarele hainei. Ceva declanșa un foșnet prin atingerea mâinilor și scoase la suprafață un pumn de scânteii arămii. Erau florile de sânziene culese din coronița dăruită de Daciana. Le adună într-o batistă, scoțând sunete de alămuri în surdină, în strânsoarea de mătase. Pe pardoseala coridorului zări ceva strălucind, crezând că-i un licurici. Era o sânziană, presărată în labirint. Ajuns la bifurcație, din pumnul strâns în care ținea florile, sări o sânziană, strălucind în întuneric. Trei incinte se deschideau ca un trifoi. Se îndreptă spre prima. Un stâlp de cretă îi susținea cupola. Pe el era scrijelită o sânziană. Deasupra însemne solare, ca într-un dialog mut. Pe o stea o zări pe Daciana. Închise ochii, frecându-i ca să fie convins că a văzut bine. Lângă ea bărbatul cu plete albe. Un continent al ființei sale îl obliga să îndure în tăcere. O insulă a sufletului îl îndemna să rupă tăcerea. Steaua clipi și dispăru cu amândoi. Se întoarse spre cea de a doua săliță. Pe mijlocul peretelui stătea de pază un militar, ținut într-o pictură de mult uitată. Avea însă de braț atârnată o plantă, cu flori minuscule ce fremătau în adierea unei pale de vânt. Mustăcioara soldatului abia începuse să răsară. Un surâs straniu îi ținea un colț mai ridicat, a ironie. Când vru să o atingă, soldatul ridică sabia deasupra capului. Sau așa i se păru. Traian se retrase și vrând să-i vorbească observă că seamănă cu tânărul din Poiana Sânzienelor. Vru să-l întrebe dacă a zărit-o pe Daciana, dar nu mai avu pe cine. Își urmă drumul spre a treia încăpere. Îl aștepta un flăcău, cu mantia sa de flori de câmp. Avea soarele încins la piept, luna prinsă în spate și doi luceferi pe umeri. Semăna cu un cioban, căruia îi lipseau mioarele. Se oprise din fugă, uitându-se spre capătul drumului de unde venise. Întoarse și el capul. O zări din nou pe Daciana. Se repezi spre marginea culoarului, dar voinicul îi bară drumul. Când o atinse, flăcăul cu soarele în piept o transformă în stană de piatră. Flori albe, buchete de mireasă, curgeau ca un bocet, acoperind-o din creștet până-n talpi. Traian se apropie și în atingerea sa florile se transformară într-un pârâiaș. Numai una rămase, clipind ca un suflet aruncat în primeniirea dimineții. Un sunet, ca de doină îl conduse prin labirint. Un glas feciorelnic, suav, străbătea galeria îngustă, lovind figurinele de cretă, ce se înmuiau, devenind stropi de lumină. Se trezi purtat de cântec în fața unui lac în care se picurau astre... Închise ochii, orbit de o cofă de stele. Lacul era de netrecut, străjuit de un balaur, apărut ca din senin într-o luptă aprigă cu un cavaler medieval. Cineva aruncă între el și balaur un pod. Animalul preistoric îl înghiți cu lac cu tot și apoi scuipe pe gurile sale numai broaște. Dintr-un jet de apă apăru Daciana. Balaurul o înfășcă, azvârlind-o până în Marea Neagră. Mai făcu o întoarcere și-l smulse pe Traian din galerie. În zbor, neliniștite ca stelele, sânzienele clipiră din batistă, risipindu-se de-a lungul galeriei luminându-i drumul. Ca firul Ariadnei, îl conduseră la malul mării. Aici, Daciana zăcea sub soarele palid. Traian scoase din buzunar ultimele sânziene și le presără peste față. Daciana deschise ochii, zâmbindu-i. Numai soarele sângera, ascunzându-și o parte din vatră în mare.

- Crai nou și secera lunii se desface în două!
- Omule cu plete albe, mă voi ruga soarelui pentru iubire!

Și puse o sânziană la pălărie... pentru întreaga omenire.

Globul de cristal

Ion Fănușan dădu un telefon scurt prietenului său, Marius Guțau. Ne întâlnim la “Globul de Cristal”, îi spuse, în timp ce ieșea pe ușă. Era un loc intim, unde se strângeau publiciștii și scriitorii începători în ale scrisului, ce se întâlneau cu maștrii. Fănușan conducea un cenaclu ,unde venea tânărul poet Adrian Trifan, încântat să-l întâlnească și aici, pe marele scriitor. Peste puțin timp, Marius se află în fața porții de fier forjat, prin arcada căreia se pătrundea într-o curte interioară. Aici, de fiecare dată el și Fănușan se opreau. Erau atrași de un glob cu fațete strălucitoare, atârnat sub bolta de viță de câteva secole. Primul proprietar al cafenelei ,un admirator al comorilor Orientului, îl lăsase moștenire urmașilor. Nimeni nu îndrăznise să-l dea jos pe” legendarul” glob de cristal. De fiecare dată, Fănușan se plimba în jurul lui, fascinat ca de o imensă bijuterie. Îl tulbura lumina sa de diamant. Uneori simțea nevoia să-l atingă.

În cocheta ceainărie era multă lume cunoscută. Dar ei aveau un loc al lor, pe terasa unde umbra era mai deasă. Îl găsiră răstignit de caniculă pe Adrian, gata să-și dea duhul la cele 41de grade Celsius, cât arăta termometrul. Tânărul poet se ridică respectuos în fața maștrilor, pe care îi așteptase anume. Dorea să le propună un joc.

- Ei, Trifane, ce-i nou? întrebă cu un șuerat subțire Guțau.
- Se clatină iubirea, maestre!
- Iar drăguțele Grații merg mână în mână cu Nimfele!
- Pot să jur pe vorbele maestrului, completă malițios Fănușan.
- Să știi Adriane, se spune că toți oamenii răi sunt băutori de ceai.
- E cald, maestre!
- Ți s-au aprins călcâiele pe arșiță? Te-am văzut cum o urmăreai cu privirea pe fata aceea...
- Lasă-l să se inspire! ...Dar, noi pentru ce optăm? Pentru ceai sau pentru “Cutia Pandorei”?
- Aha,..Pandora ...Să ne amintim...Nu-i așa, Adriane ? Eva grecilor! Prima femeie creată de zei. Zeus i-a dat o cutie, în care erau închise toate relele. Aveți de gând să o deschideți?
- Atenție! În Cutia Pandorei s-ar putea ...să mai rămână ceva: speranța!
- Speranța de a bea și noi ceva pe arșița asta. Uitați-vă, câte fete frumoase ne servesc. Una dintre ele seamănă cu regina Amazoanelor!
- Magister dixit!
- Și... dacă există o ființă asemănătoare aceleia, care a participat la războiul troian?

- Eu cred, că una dintre ele ar trebui să ne întrebe dacă ne este sete!.. Înainte de a-mi spune voi, cum s-a îndrăgostit Achilles de ea.

- Poezie! zise Guțau. Sau ...Mitologie.

- ‘‘Când Poezia fuge de Mitologie, fuge de ea însăși’’. Avea dreptate poetul , punctă Fănușan ,căutând cu privirea pe cineva, care-i studia de mult timp gesturile. În clipa următoare, tânăra cu bluza albă de pânză topită, descheiată provocator se apropie legănându-și șoldurile.

- Te cheamă Ariadna?- o întrebă cu glas catifelat Adrian.

- Cleopatra – se recomandă scurt fata.

- Ești nouă. Nu te-am mai văzut până azi – zise Fănușan. Te luăm sub protecția noastră. Porți numele unei regine! Și șopti pentru ceilalți: dacă află Hera că o ocrotim, ne ia mințile! Pe căldura asta orice e posibil! Și uitându-se spre fată spuse doar atât: era vorba de o legendă mitologică...

- Unde (adaugă repede fata) Ariadna, fiica lui Minos, regele Cretei ,îl ajută pe Teseu să iasă din labirint...

- Ia uite, mai e cineva care cunoaște legendele !(Guțau făcu ochii mari, dar vocea i se mistui, când o privi).

- Unu-zero, maestre!...strigă Trifan. N-are nevoie de protecție. Știe mitologie.

- Oricum, miroase a creier încins. Un pahar de ceai rece sau cu un conținut chihlimburiu cu gheață, ne-ar mai răcori! Ce zici, ne servești? Parcă-i un nor de foc deasupra noastră!

- Vă aduc imediat comanda!

- Recunosc, ochii ei m-au cam amețit - adaugă Guțau. Parcă m-aș fi uitat spre globul de cristal. A început să mă obsedeze strălucirea lui. Cine ni l-a pus în drum?!

- De când ați venit am vrut să vă propun ceva. Vreți să ne imaginăm fiecare ,povestea globului de cristal? Ca un joc al imaginației...un joc cu ...povești.

- Grozavă idee! Poate ne alungă plictiseala, moleșeala provocată de caniculă!...

- ‘‘Piatra Invincibilă’’ o numea Pliniu cel Bătrân – i-o luă înainte Guțau - ..are puteri magice, ca și acum...Ați observat ce miracol se întâmplă ,când atingeți globul? Întrebați-l pe Ion Fănușan...De câte ori dorește să-i audă clinchetul ,îl face să răsune cu ajutorul vârfului creionului său. Nu ai convingerea că ,după aceea ,încep să se reverse metaforele?

- Ei, asta-i bună! Ce vrei să insinuezi?

- Glumeam. Am vrut de fapt să afirm, că nici unul dintre noi nu are în cărțile scrise, atâtea metafore presărate pe o pagină.

- Dar spune-ne ce-i cu Piatra Invincibilă?

Piatra Invincibilă avea puteri deosebite. Când a fost adusă din zona fluviului Orange, vindeca prin atingere orice boală. Și nimicea acțiunea otrăvurilor. Într-o zi, a venit la bătrânul care o avea ,un tânăr învățat. Spera să-și vindece frumoasa-i soție. Era oarbă. Piatra însă, nu-i redase vederea. Tânărul ,care-și făcuse mari iluzii se năpusti și o aruncă în foc. Începu să ardă, lăsând urme de cenușă roșie. Bătrânul, care își dădu seama că acel bulgăre își pierduse din puterile sale miraculoase, îl sfătui să plece în India. Maharajahul

din Lahore, spuse, se laudă cu o asemenea nestemată! E în tezaurul său. Muntele Luminos posedă de asemenea o piatră cu puteri magice....

În zadar au căutat...Într-una din zile cineva le spuse că acel glob miraculos a fost luat de soldații englezi, pentru regina lor, Victoria. Dar o piatră asemănătoare au aflat că se găsește în Siberia. Și tinerii noștri porniră iar la drum.

...Mare le fu mirarea, când văzură mulți oameni săpând. Și începură și ei să caute...Într-una din zile norocul le surâse: scoaseră din adâncuri o piatră, care în strălucirea soarelui deveni orbitoare. Toate razele care-i atingeau suprafața se reflectau descompunându-se în culorile spectrului.

- O văd cum strălucește ,spuse deodată soția învățatului. Îi redase vederea...Fericită, o strânse la piept ca pe o ființă dragă. .

Învățatul începu să o studieze. Era ca o sferă ,care pe măsură ce trecea timpul își fasona fațetele, îmbăindu-se în lumina binefăcătoare a astrului zilei. O botezară "Globul de Cristal". Ajungând acasă, îl atârnară sub bolta viței din curtea lor. I se dusesse vestea. Și mulți savanți veneau să o studieze.

- Frumoasă poveste, spuse Adrian.

- Dar...zise apăsător Guțău, dar...ca să atragă atenția, fiindcă nu acesta era sfârșitul povestirii, dar...într-o zi ,tânăra pereche organizează o serbare în cinstea vestitei bijuterii de cristal. Veniră toți locuitorii de seamă ai orașului. După ce i-a văzut strânși în jurul globului de cristal, le spuse:

- Nimeni, absolut nimeni, nu are voie să –l clinească din acest loc .Oricine o va face sau va veni cu gândul de a-l distruge ,...va muri.

- Se auziră murmure. Lumea adunată rămase stupefiată. Suna ca un blestem.

- De azi înainte, adaugă învățatul, în această incintă voi primi pe oricine are nevoie să-și potolească foamea și să-și stingă setea. Va fi un loc de popas .Cu o singură condiție: să nu-l lovească! Și arată spre glob, cu o mână protectoare.

- A îndrăznit vreodată cineva să se apropie de glob cu asemenea intenții?

- Da. Unul care se credea poet. După ce își recita versurile ,mai ales în fața fetelor, cărora li se lăuda că-l îmbată aroma poeziei când este săgetat de muze...Și avea mereu la el un arc cu săgeți. Demonstrativ, arunca cu ele în globul din curtea interioară, spre amuzamentul auditoriului. Într-o seară își uită rechizita. Folosi o piatră ,slobozind-o spre glob. Îi atinse una din fațete. O scânteie sări în aer și se transformă în nor de foc, care-l înghiți de viu într-o fracțiune de secundă. Când cei de față se repeziră spre locul întâmplării ,găsiră sub globul de cristal doar un strat de funingine, care avea conturul unui om ,căzut cu fața în sus pe pardoseala curții. Nimeni nu-l mai lovi de atunci. Si așa, globul de cristal rămase intact până astăzi, în curtea interioară, agățat sub bolta viței de vie...

- ...Frumoasă poveste...

- Ne mai putem imagina alta?

Se făcu liniște. Nimeni nu mai întrebă nimic.

Fănușan simți nevoia să-și limpezească mintea și privi spre marginea terasei, clătindu-și ochii în dantela de mireasă a liliacului din fața sa. Între ea și tufa violacee se ivi un glob imens, sângerând a ...apus...

- Asemenea cuvântului scris izvorăște ,ca din durerea de mugur și apusul – simți nevoia să-l descrie, Fănușan. E momentul când cerul cedează patimii soarelui de a se înmuia în oranj. Și încet, încet, mă cuprinde aceeași senzație, pe care o am în...pridvorul cuvintelor. Pentru mine, misterul începe în foișorul înserării, spuse apucând paharul cu licoarea rece, care-i fusese tocmai turnată. În asemenea momente l-aș fi însoțit chiar și pe Liber în călătoriile sale!

- De ce? - zise cu sfială Cleopatra, în timp ce îi turna licoarea rece, aburindu-i paharul.

- A! Ești aici?

- Am fost tot timpul, zise fata.

- Încerci o noua poveste, despre cel îngrijit de nimfe? interveni Guțău.

- Liber le părăsise, îți amintești? Dorea să cutreiere lumea. S-a dus în Egipt , Siria, India, Tracia. Celor care îi stăteau împotriva, le lua mințile. Pe unii îi metamorfoza ...în..rechini! Si Fănușan își îndreptă teatral mâna spre ușă:" Uite, Titusan ar fi devenit un rechin periculos", adaugă, în clipa când acesta intră cu zâmbetul său imperturbabil, dar perfid. Îi umblă viespile pe limbă!

- Dar nu merită pentru unul ca el să te oprești din ...poveste, interveni Adrian. Ce se întâmplă mai departe cu Liber?

Și în timp ce prietenii săi se aplecară mai mult spre el, Fănușan își fixă privirea în boschetul nins de liliac.

- Se spune că, Liber ajunsese într-o zi, în insula Naxos, exotica insulă grecească din Marea Egee. Era orbit de pitorescul naturii, tipic mediteraneană ,cu măslini, portocali, lămâi, plante aromatice, care îmbătau aerul curat, mângâiat de soarele ascuns uneori în mireasma strugurilor. Așa ,cum îl considera și Borges, acel "soare secret, pe care doar vulturii au voie să-l privească". Îmi imaginez acea zi, în care a cunoscut-o pe aceea care era întruchiparea frumuseții insulare, Echo....

Fănușan cu privirea dusă luă paharul și sorbind cu plăcere îl puse în lumină, adăugând: aceasta era culoarea zilei, când Liber a sosit pe insula mistuită de apus...

- Vorbiți de Echo, nimfa munților și pădurilor? întrebă pe nerăsuflăte Cleopatra, pentru a nu-i întrerupe maestrului prea mult firul povestirii.

- Exact....Când Liber sosi pe insulă, străzile erau inundate de parfumul florilor. Ghirlande albastre, ghirlande aurii, ghirlande sângerii, atârnau la gâtul fetelor, le înfășurau șoldurile, se aninau de glezne. Liber se amestecă în mulțime, nevrând să se afle că a sosit. Pentru prima dată le privi fără să le bage în seamă. Avea chef să colinde străzile, singur, fără alai. Să vadă, fără larma ce s-ar fi făcut ,oamenii îmbrăcați de sărbătoare. Deodată, într-o caleașcă presărată cu petale de trandafiri împodobită cu flori portocalii, zări un profil feminin, ce-i atrase atenția. Ocoli calul ,ce tocmai se opri și o privi nestingherit, de lângă scara trăsुरii. Avea brațe de marmură, păr buclat și ochi de culoare neobișnuită. Parcă se deschideau două violete. Privirea aceea liliachie îl tulbura, pe el, cel care nu se lăsase răpit de nici o frumusețe feminină.

- A sosit frumoasa Echo !- strigară flăcăii.

- Cine este? (îl întrebă Liber pe tânărul de lângă el).

- Regina noastră.. S-a ascuns aici de Hera. A încercat să se sinucidă ,când a fost părăsită de Zeus. Noi am salvat-o de la moarte.

- Echo! Echo! repetă și Liber. Ce nume cu sonorități metalice, pentru o ființă atât de diafană! Simți nevoia să se apropie ,să-i privească mai bine fascinanții

ochi violeți. Deodată, Echo întoarse capul atrasă parcă de un magnet. Un fior îi cuprinse întreaga ființă. Maiestuoasa regină dori să coboare. Flăcării se repeziră să-i întindă mâna. Instinctiv, Liber făcu același gest. Și ea îi răspunse ,sprijinindu-se de brațul său. În acea clipă, ceva misterios se declanșă între ei. Se plimbară în tăcere, în aclamația mulțimii. Din acea clipa nimic nu mai era la fel. Se înțeleseră din priviri să repete acele momente și pe înserat. Din acea zi nu se mai despărțiră.

Fănușan făcu o pauză. Luă paharul și-l bău până la fund.

...- După puțin timp, deși legenda nu amintește, o rugă să-i devină soție. La nuntă îi dăruie o coroană de aur. Atât de strălucitoare, încât, privită cu atâta iubire, de către cei doi îndrăgostiți, se transformă într-o constelație.

Fănușan se uită spre cer, urmat de ceilalți, descriind cu un gest larg universul cu gura plină de stele.

- Poate toate acestea le cunoșteți ,dar ceea ce nu știe nimeni ,este faptul că Liber a adunat această constelație, ca să nu se risipească, într-un glob. Imaginați-vă ..,un glob plin cu lumini stelare! Numai un singur muritor primi însărcinarea să-l păzească. Era un astronom din Tracia. Și așa, Liber se mândrea nu numai cu frumusețea reginei, ci și cu globul său stelar, pe care-l aducea la toate serbările. Grija pentru el, îi distrăgea atenția uneori, de a o ocroti pe regină, de invidia celorlalte frumoase insulare. Mai ales de cea a unicei Leto, considerată întruchiparea feminității. Îi purta ranchiună și pentru că ,printr-un gest făcut de regină, aceasta l-a interpretat ca o sfidare. Atunci Leto le ceru copiilor săi să o răzbune. Făcu în așa fel, încât la serbare să vină și Narcis. Și legenda spune, că Leto prin puterea copiilor ei, a reușit să declanșeze o iubire nefirească a frumoasei Echo față de Narcis. Leto se răzbunase. A suferit nu numai Liber, ci și Echo, dragostea ei nefiind împărțită.

- Narcis, tânărul de o rară frumusețe era îndrăgostit, după cum se știe, de propria sa imagine oglindită în apă. Și a murit tânjind după acest chip de neatins, adăugă Cleopatra. Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

- Nu știi ce spune legenda? Echo, s-a topit de durere, nerămânându-i decât vocea. Un ecou!

- Iar Liber?

Liber, îndurerat, hotărî să plece în Olimp. Dar, înainte de a pleca îl rugă pe tânărul astronom să ia globul cu el și să-l păstreze pentru generațiile viitoare. Astfel, globul cu stele ajunse în țara natală a astronomului, considerat aici un savant. Îl așeză în curtea Observatorului Astronomic. Dar , într-o noapte constată cum se desprindea câte o stea din globul strălucitor, apoi se ridică spre cer, ca o ultimă lumină. Pentru un timp, se făcea întuneric. Apoi apărea o ușoară licărire, iar în locul stelei din glob rămânea doar o particică din corpul fosforescent. Totul se risipea ,ca vocea într-un ecou ,dar si se transforma într-un diamant adăugat în glob. Curând acesta deveni parcă mai luminos despletind lumina în fascicule colorate.....

Mulți tânjeau să aibă globul. Unii savanți au oferit în schimb bogății și bani. Dar pe tânărul nostru îl legau de el mii de fire nevăzute. Pentru el însemna o poveste pe care nimeni n-o aflase. O păstra în taină.Ca să nu mai fie globul de cristal în atenția curioșilor, hotărî să-l ascundă. Îl aduse în curtea sa ,printre frunze de viță și boabe aromitoare.Ca să rămână mărturie a poveștii trăite de el...

- Aici este și azi, zise Fănușan apăsând, arătând spre globul de cristal, din grădina interioară.

- Frumoasă poveste ați creat - spuse oftând Adrian ,ridicându-se în picioare.
- Interesantă și tristă –adaugă Guțău.
- Mai tristă mi se pare istoria legendarei Cleopatra, adaugă Adrian reluând și reînnoind firul poveștilor.

Dar nu apucă să mai zică ceva ,fiindcă de masa lor se apropie Titusan, cel cu gura plină de vipere.

- Ați auzit cum s-a speriat șeful meu de un șarpe apărut în curte?
- Jucăm pe povești, zise Adrian, nu pe bârfe. Dar Titusan nu se asculta decât pe sine.

Lui Fănușan i se urcă sângele în obraji și încercă să nu-l mai audă pe acela ,care se dezbrăca de caracter. Și se gândi dacă ar mai putea fi iertat de cineva. Avea senzația că gura i se umpluse între timp de rechini.

- E plină de țânțari, zise Guțău, în timp ce demonstra cu mâna cum iese câte unul.

Văzându-se nebăgat în seamă Titusan începu să facă pe măscăriciul în fața fetelor care serveau...Într-un târziu, neluat în seamă de nimeni .. plecă ...

- Stăm pe terasă împreună, spuse Adrian, dar eu aș prefera acum să vă las puțin singuri, să mă duc în curtea interioară, și” să mă închid” în globul de cristal.

- Ce vrei să spui?

Se depărtă de prieteni săi ,fără să le răspundă, urmărind-o pe Cleopatra. Ajunși în curtea interioară observă o fereastră transparentă în glob.

- N-am mai văzut-o până astăzi.
- Prin ea trece.....trenul singurătății--îl atenționează Cleopatra ,care se urcă în vagon.

Adrian o urmă. Coborâra la marginea ...Mării Vântului. La țărm, în fața unei colibe Cleopatra îmbrățișă un bătrân. Barba-i albă îi atârna ca o eșarfă.

- Mă bucur că te mai văd o dată, zise bătrânul. Dar mă întristează faptul ,că trebuie să te îndepărtez. Phineus te caută. Vrea să te ucidă.

- Nu cred. Și Cleopatra privi spre mare. Uite-l, îmi face semn cu mâna...mă duc spre el.

Cleopatra nu-l mai auzi pe bătrânul înțelept, care striga cu durere în glas să nu-l asculte.

Fata se avântă în valurile mării; ajunse la o barcă. Bărbatul o urcă lângă el. Se depărtară în larg. Dar nu peste mult timp ,barca se răsturnă. Cleopatra scoase un strigăt sfâșietor, transmis, în ecou, de Eos. Marea Vântului se agita din ce în ce mai mult, înălțând valuri uriașe. Adrian începu să strige după ajutor. În apropiere observă câțiva flăcăi arând cu un plug, tras de doi tauri cu copite de aramă. Întrebând ce seamănă, aceștia îi spuseră că seamănă în pământ, dinți de dragon! Adrian nu avu vreme să se mire .Apucă să le spună:

- Salvați-o pe Cleopatra! Aveți o corabie?

- Argo, se numește.

- Sus pânzele! strigă Adrian.

Corabia se avântă în larg. După ceva vreme îi auzi strigând în cor.

- E teafără Cleopatraaaa!

Se întoarse cu spatele la mare. În fața sa se afla o persoană ca o statuie ... înaltă. Avea cu el un scul de lână scânteietor, iar pe cap o coroană stelară care-l orbi. Închise ochii. Când îi redeschise în locul regelui cu coroana stelară apărură tufă de trandafir, cu străluciri stranii, din curtea interioară a cafenelei. În spatele

său, globul de cristal. Numai Cleopatra rămăsese pe țărmul Mării Vântului, salvată de flăcăii aceluia țărâm...

- Unde ai fost? întrebă Fănușan.

- În măruntaiele globului - îi răspunse.

- Vrei să ne vinzi o altă poveste?

- Am fost, cu adevărat, ...cu ..trenul singurătății.

- Așa este! întări Titusan, apărut din senin, uitându-se intrigat la inelul lui Adrian, care prinsese într-un mănunchi, tot spectrul solar....Mă duc să dau vestea mai departe! ..

- Iar va începe să inventeze, să bârfească în stilul său ..

- Ne-a stricat seara, zise Fănușan, strâmbându-se ca după ce ar fi strivit o corcodușă în gură.

- Și Cleopatra ?Am căutat-o să-i plătim. Nu știe nimeni de prezența ei .

- Este de pe un alt țărâm, zise Adrian, mai convins ca niciodată. Și pe noi ne-a servit cu licori... legendare....De pe un alt țărm...

- Asta-i altă poveste?!

- Să ne așezăm. Am să vă spun tot. Nu-i prea multă mitologie, nu?!...

Și Adrian începu legenda sa despre globul de cristal...

Să fi fost cea adevărată?!

COMETA CU PLETE

Se anunțase un eveniment astral unic pentru secolul în care ne aflăm. O “Stea cu plete“ se apropia, după trei sferturi de veac, de Pământ. Enigmaticul corp ceresc putea fi studiat, timp de șapte nopți, numai dintr-un anume loc .

*

Făceam ultimele pregătiri și printre lucrurile ce le luam cu mine se afla un inel de jad, pe care îl aveam amintire de la un prieten al bunicului. Era de fapt, suportul unui minuscul ceas cu un cadran fosforescent, iar limbile lui luminoase noaptea, îmi arătau timpul în secunde. L-am privit pentru prima dată. Avea încrustate câteva semne pe care mama le descifrase în arabă. Mi-a atras atenția acea dantelărie rară, ca o floare de jad, care avea o semnificație. L-am pus pentru prima dată pe deget, răsucindu-l, pentru a-i admira lucrătura fină executată de meșterul anonim, în timp ce m-am așezat în fotoliu. Am pornit ceasul bijuteriei rare cu teama că s-ar putea să nu mai funcționeze. Dar începu să ticăie. Când pendula din colțul camerei începu să bată ora exactă, un anume sunet m-a făcut să mă uit la inel. Emană o lumină puternică. Am tras draperia, în timp ce mă gândeam, că jadul are transparența soarelui. Revenind în fotoliu am simțit răcoarea camerei în timp de caniculă. Deodată perdeaua se mișcă, iar în colțul cel mai întunecat al camerei am zărit o siluetă....

....Am vrut să-l întreb pe acest bărbat ce căuta în camera mea, dar m-am trezit răspunzându-i la salut.

- Sunt Alil Al Djannin, sclavul inelului. Cel care îl poartă îmi este stăpân, zise, aplecând capul. M-ai chemat la ora fixată pe ceas și am venit.

M-am uitat din nou, nedumerit, la ceas.

- Jadul este din Dinastia San. ...

Eram buimăcit. Bijuteria de pe mâna mea era acum mai înfloritoare, verdele jadului mai luminos. Mă uitam nedumerit și la acea apariție stranie. Dar la câte lucruri ciudate, ni se întâmplă...

- O să aveți nevoie de mine...Pot îndeplini unele dorințe...

- Unele?!

- De pildă, una la care căutați răspuns ...

- Si dacă v-aș cere cu adevărat ceva?

M-am oprit brusc, examinându-l pe Alil la lumina unei raze ce se strecura după draperie. Își îndrepta spatele ascultându-mă cu atenție. Mi se făcu puțină teamă. Nimeni nu era acasă...

*

De fapt, Marian, începuse o adevărată aventură, înainte să plece în excursie; nu știa că în fața sa stătea un savant. La prima vedere îl puteai confunda cu un om de afaceri dintr-o mare companie.

- Te așteptai să arăt ca un servitor, Marian?

Mirat, că-mi știe numele, intimidat de siguranța sa, nu i-am răspuns imediat.

Am formulat, ca la școală, mai întâi în minte, cât mai clar răspunsul ce îl aștepta. Era extraordinar! Ca în poveste, cineva putea să-mi îndeplinească o dorință!

- Aș vrea să fiu cât mai aproape de Cometa cu plete...îi zise timid Marian.

Alil se frecă la tâmpla dreapta, își trecu degetele peste frunte și spuse clătinându-se:

- S-ar putea să nu-mi "iasă"...această..."experiență". E o sarcină grea, Marian ...

- Dacă reușiți sunteți...o....o forță...Al Djinnin.

- Sunt numai un ginn. Acum te las să te odihnești.

Ceva m-a făcut să cred că a fost un vis...Când m-am ridicat din fotoliu, în celălalt capăt al camerei nu era nimeni...

Așa numita expediție și-a stabilit tabăra într-o zonă montană înaltă. Marian se duse trei seri la rând pe creasta muntelui, fascinat de arderea mocnită și prelungită a luminii în vatra soarelui. Niciodată, însă, nu observase în jurul astrului zilei, cele două aripi enorme, roșcat-aurii, care se zbăteau. Era ca o incinerare. Pasărea ca purpura, cu focul verii în priviri și cu stea luminoasă în frunte, lăsa să se reflecte în aripele ei, soarele. Acum, ca niciodată, astrul coborî mai aproape, până doborî măiastra sub flacăra-i prăbușită în asfințit. Și pe măsură ce pasărea de cinabru își topea frumusețea în îmbrățișarea ei cu soarele, începea să miroasă tot mai intens a scorțișoară...Pasărea deveni o lacrimă strivită între pleoapele adormitoare ale astrului... Iar lacrima se transformă într-o stea ce se agăță de cer. "Mâine va renaște din propria-i cenușă" își zise, amintindu-și de poveste. Își puse pixul alături de carnetul de însemnări, pe care îl luase de acasă, promițând că va nota totul. Își freca ochii. Rămăsese pe retină imaginea "adoratei Heliopolisului", cum o denumeau în vremuri străvechi. O asemenea poveste nu o uiți! Să fie ea pasărea Phoenix?!

- Este...cântă subțire la urechea sa cineva...

Ridică încet capul. Deasupra sa stătea cu aripile roșii întinse spre cer o pasăre cu trei ochi și cioc de vultur. Era atât de aurie, încât îl orbise. Când redeschise ochii observă întunericul de sub trupul ei. Soarele dispăruse. Lumina doar ea, pasărea de cinabru, cu luciu diamantin.

- Nu te speria. Sunt "vehiculul universului". Te pot duce aproape de Cometă. Marian simți că totul e posibil aici "la marginea lumii".

- Ești pasărea nemuritoare de pe muntele Kaf, ce cunoaște graiul omenesc? Am aflat despre tine dintr-o povestire ... Sau poate pasărea solară, ce are acces la ochiul drept al soarelui?

- Sunt toate la un loc și fiecare în parte.

- Iar în plus vrei să devii o aeronavă extraterestră.. Extraordinar! Așa ceva nu se poate sau n-am mai auzit.

Fără să mai spună ceva, pasărea (în timp ce plana ca un elicopter) trimise o scară de mătase. Marian observă în pântecul ei o ușiță. Urcă scara și intră într-o încăpere căptușită. Lângă aripi câte o fereastră, prin care se vedea însângerarea astrului zilei, căruia i se stingeau pe rând luminile. Flacăra albăstruie din fruntea pasării de foc trimetea semnale. Nu realizase însă un lucru nemaipomenit! Începuse călătoria spre inima Cometei cu plete....

*

Avea cu el aparatul foto digital. Marian fotografia neîncetat, când capul auriu ca o pară stelară, când coama-i fluorescentă, pulsând energie. Pe bolta luminată se desfășura pe mii de kilometri coada sa măiestoasă. Tulburător de scânteietoare. Pe măsură ce distanța se micșora particule orbitoare loveau cu jet de foc. Își aminti că Al Djinnin îi lăsase o alifie protectoare. Astfel, putea deveni și invizibil. Unse cu ea și pasărea lovită de pietrele cometei. Aceasta îi mulțumi, dându-i o pană. Și astfel, se făcu invizibilă, strecurându-se înăuntrul cometei. Aerul deveni rarefiat. Pasărea îi dădu un dispozitiv de respirat și se adaptă la atmosfera Cometei. Deodată, mâna i se opri pe un buton. Îl apăsă. Peretele din roca neagră se despică, trezindu-se în plină vară între munți și coline. Se unse din nou și deveni vizibil. Se uită la ceas. Era ora zero și o secundă. Ar fi trebuit să fie noapte, dar se aflau în plină zi. O floare ca o spumă albă și nimb verzui răsărise la marginea lacului roșu...Pe versanți se întindea pădurea brazilor fosforescenți. La poalele lor, măiestoas, un animal alb, cu înfățișarea unui cal. Capul rubiniu avea în frunte un corn în spirală, scânteind, ca un fildeș. Avea o coamă leonină, cu pletele în mișcarea brizei, așteptând să fie pozat. După aceea se scutură de trei ori, se oglinzi în apă, admirându-se precum Narcis din legendă și adulmecă florile de nea. Toate, ca la un semnal își unduiră tulpina, atingându-i coama luminiscentă, în timp ce se depărta. Marian luă o floare și în loc să o miroasă se trezi că o sărută. Din palmele sale cresc un trup zvelt de fată, cu păr lung, auriu.

- Și tu cum ai ajuns aici, în inima cometei?

- Zâna cea geloasă, pentru că vreau să văd cometa, m-a transformat în floare. Apoi am fost aruncată în văzduh, în timp ce trecea steaua cu plete. Numai sărutul unui adolescent de vârsta mea mă putea salva.

Un zgomot de alămuri sună în aer... și vocea fetei nu se mai auzi. Din pădure coborî un "om – orchestră". Purta pe cap un disc mare ca un bor enorm de pălărie, pe care dansau personaje ciudate. Un pitic cu barbă albă până-n pământ, înfășurat într-o mantie luminiscentă, cânta la saxofon. Un om cu cioc de pasăre și coadă de vulpe, bătea într-o tobă de răsunau munții, pulverizându-le lumina fluorescentă. La un gigant buhai sufla un elefant cu cap de om. O gorilă cu plete și aripi lovea strunele unei chitare. Toate personajele din poveștile citite și filmele văzute parcă se adunară la un loc...

Om - orchestră se apropie de Marian, șoptindu-i: "suntem aproape de Poarta Soarelui. La marginea cerului. Auzi melodia?!..

- Să nu mă lași să plutesc veșnic în spațiu, îi ceru Marian.

În clipa următoare sosi "pasărea - vehicul", care-l luă cu ea. Un jet puternic de aer îi absorbi, în timp ce zeci de pietroaie începură să cadă, trecând razant, retezându-i picioarele pasării, care-l scăpă din gheare. Marian se rostogoli în spațiu, până îl întâlni pe Licorn cu luminiscentul său corn de care se prinse zdravăn. Avea două aripi, ca o parașută.

- Am ajuns "La marginea cerului". Aici e Poarta Soarelui, la capătul lumii de jar.

Ființe cu capete strălucitoare puneau în mișcare mașinării verzui, cu jeturi de foc, luându-și zborul în spațiu.

- Au mințile luminate și de cinci mii de ori mai multă energie decât pământeni, îi spuse Licornul.

- Acela este un poet, de recită atât de frumos?

- Heliopolisienii au minți strălucite, dar nu au poezi. Îți împrumută de la pământeni. Lucian îl cheamă. A devenit poetul și filozoful Heliopolisului.

Marian se apropie ca să-l atingă, să vadă dacă-i adevărat. Primi numai un răspuns: "Niciodată nu știm care-i, cu adevărat, rolul nostru în comedia cosmică", îi spuse. Mișcarea e în noi. Ca o lumină, ce nu îngăduie umbrei să se nască".

- Ce poet mai poartă numele tău?

- Cine a spus că "florile cresc din apele tăcute ale sufletului și-și dezvelesc petalele în luciul conștiinței noastre; ele cresc din noi, dar le credeam ogindiri din lumea de afară... altele le smulgem rădăcinile din pământ, pentru a le întoarce spre azurul în care nu pot respira decât stelele..."

Poetul făcu un semn și unul din vehicule se opri. "Trebuie să te întorci. Cometa te-a lăsat la Poarta Soarelui. Îți dau acest vehicul să pleci de la Marginea Cerului. Nu ți-ai luat carnetul de însemnări și trebuie să notezi întâmplările de azi".

În timp ce mașina se așeza pe pista de zbor, poetul îi strigă:

- Și nu-mi uitați versurile! Sunt ca florile. Ele cresc din noi...

O rafală de vânt flutură draperia camerei. Marian se ridică de pe fotoliu ca să închidă ușa. Din brațe îi căzu o carte. Era un volum de poezii semnate de Lucian Blaga, poetul preferat.

Își aminti de Alil. Scoase inelul de pe deget, spunând unui personaj imaginar: "Poftim inelul... Sunteți liber!".

Se sculă brusc de pe fotoliu. Nimic din cameră nu-i mai amintea de aventura spre inima cometei. Doar carnetelul pregătit pentru excursie îi stătea alături, așteptând să-și scrie întâmplările din tabăra de pe vârful muntelui spre care se îndrepta a doua zi. Oare cum va arăta cu adevărat Cometa cu Plete?!

POTOPUL DE SEARĂ

Ne dăm seama că vara e trecătoare numai atunci, când începe să pâlâie. Uneori, nostalgia verii devine un chin, dacă te întrebi cum poate renunța o frunză la metamorfozele dobândite. Când eram copil încercam să prind acea clipa, acel prag de trecere, acea zi, care se așeza de-a curmezișul verdelui, ca să primească paloarea toamnei. Și când am hotărât să urmăresc acest fenomen, la piersicul din grădină, o veste neașteptată a obligat toata familia să plece de acasă. Când m-am întors...piersicul meu îmbătrânise. M-am aruncat peste covorul galben de frunze. În pumni le simțeam gemând a neputință. Îmi transmiteau vibrația deznădejdei lor, ce parcă se amplifică în întregul arbore, foșnind a uscăciune. De atunci, toamnele pentru mine au rămas o obsesie. De aceea mă agăț de zilele ce-mi amintesc de soarele verii. Astăzi este o asemenea zi....

Am ieșit pe terenul de tenis, ca să fur toamnei ceea ce nu i se cuvenea. Îl căutam pe Tomas. L-am văzut prins într-un joc, ce îl prinsese cu desăvârșire în mrejele lui. Nu avusesem niciodată timp să privesc, până la capăt, un joc de tenis. Acum priveam de sus, din balcoanașul cu scaune de nuiel. Asistam la un adevărat balet aerian, în care se adunau sau se răspândeau pe teren, ca într-o horă. Deodată, interveni ceva , care întrerupse partida. Partenera lui Thomas se apropie, îi șopti ceva și până să cobor.... Nu i-am mai găsit. L-am căutat, fără rezultat. L-am așteptat acasă, dar nu s-a mai întors.

A doua zi, m-am dus din nou pe terenul de tenis. Tomas juca tot așa de absorbit, fără să mă observe. Fata îi spuse iar ceva la ureche și până să mă dezmeticesc dispăruseră.

A treia zi, o ploaie torențială străbătu orașul, apoi apele se năpustiră, mai mult de trei zile și trei nopți. Furtuna dezlănțuită amestecă apa cerului cu cea a pământului, într-o învălmășeală care depășea orizontul. Râul se zbătea înafara zăgazurilor, podul de deasupra dispăruse în valuri. Apele căpătaseră sonorități neașteptate, îngropând arbori, case, animale. Masa lichidă ne înconjura nemilos, oglindind zarea, întunecată a catastrofă...

Într-un târziu, au obosit apele, se istovise și cerul iar pe mine mă lăsară fără puteri, orele așteptării. M-am îmbrăcat și am ieșit în așa-zisa stradă. Am început să înot până la terenul de tenis, înlăturând câte o păpușă, ochelarii agățați de câte o creangă....ajungând astfel aproape de orașul de sus. Acolo, totul era neatins. Parcă o linie nevăzută despărțise cele doua părți ale urbei.

Pe ei, i-am găsit jucând calmi, înafara zbuciumului nostru. Doar vântul dănțuia pe trupurile lor, atingându-le brațele, fața, racheta...Am intrat direct pe teren și fata nu

s-a mai apropiat de Thomas. Imediat se aplecă, mulțumind cu o reverență, zâmbind partenerului ei. Thomas se desprinsese ca dintr-o vrajă. Strigă apoi, ”mulțumesc Maria”, parcă întors dintr-o alta lume, își lua servieta și porni, fără să mă observe, spre strada noastră. Pe mine însă, mă frapă atitudinea fetei și am hotărât să o urmăresc. În orașul de sus străzile erau curate și străine inundației.

Cine era această făptură, care îmi răpise liniștea? Avea un mers halucinant, purtându-mă pe străzi necunoscute.

S-a oprit brusc în fața unei vile înconjurată de un gard viu de salcâmi și tei. Ușa pivotă la un semnal al ei. Când întinse mâna să ia o cheie, mă strecurai ca un câțel bătut de ploaie, prin portalul rămas întredeschis. Apa se scurgea, picurând din părul meu. Deodată, un foșnet de rochie mă sperie. Am simțit automat nevoia să mă ascund. Maria apărură grăbită, într-o rochie de seară și dispărură ca într-o fluturare de degete, închizând ușa după ea. Simțeam acea claustrare într-o casă străină, de unde nu mai știi să ieși. Tremurând, cu gesturi incoerente, m-am sprijinit de un bibelou de porțelan. În cădere, acesta scoase sunete, ce se amplificară ca o orgă, răsunând în întreaga vilă, a spaimă. Când mi-am îndepărtat mâinile de la urechi, casa revenise la tăcere. Un fior de frig mă cuprinsese în hainele ude. M-am dezbrăcat, căutând ceva să mă schimb. N-am găsit decât un capot strâmt, transparent. Am trecut în cealaltă cameră, așezându-mă pe marginea fotoliului albastru. Un colț luminat de fereastră îmi reda priveliștea copacilor, zbatându-se în goana vântului, ce se amplifică. Simțeam cum îmi transmit zbuciumul lor, împărtășind cu mine o taină dureroasă. Mi-am agățat privirea de ei, ca de un suport încurajator. M-am hotărât să plec, chiar cu hainele nezvântate. Un țipăt scurt de sonerie m-a țintuit. Semnalul se repetă stăruitor. M-am retras în faldurile draperiei albastre, pentru că anticamera se umplu de rezonanța unor pași bărbătești. Când am crezut că totul a luat sfârșit, în prag se ivi un tânăr, care mă zări, fixându-mă cu privirea. Era înalt, impunându-și să fie sobru, în ciuda genunchilor ce-l trădau. Cu un zâmbet de adolescent, încercă să se apropie cu vocea tremurândă.

- Domnișoara Maria? Nu, nu vă deranjați ! Sunt deprins să mă descurc singur.

Dar acum...Vedeți, mă aflu pentru prima dată în fața unei asemenea situații...Mi-am închipuit că sunteți mai în vârstă sau, nu știu de ce, nu prea frumoasă. Mi-e rușine că am gândit astfel. Sunt încântat că am posibilitatea să vă cunosc. Sunteți...sunteți idealul meu de frumusețe... Ah, ...iertăți-mă, am vorbit ca un gogoman.

Făceam disperată semne cu mâna să-i spun că nu-s Maria, dar nu-mi dădea un spațiu, ca să-i mărturisesc adevărul. Vorbea fără oprire în timp ce eu am întins mâna să iau un șal portocaliu de pe brațul fotoliului, ca să pot ieși din faldurile draperiei. Dintr-o săritura de cerb, tânărul ajunsese primul, privindu-mă cu obraji roșii, în timp ce mi se descoperise o parte din trup.

- Apreciez, că m-ați așteptat. Vă prind eu șalul, spuse cu stângăcie. Considerați-mă pajul dumneavoastră. Soarele eșarfei vă subliniază frumusețea.

Mâna-i alunecă odată cu eșarfa, după faldurile draperiei, întârzie pe talie, se odihni pe șolduri. Mă cuprinsese ameteala și mă prinse în brațe, ducându-mă pe canapea. Îi căzusem n brațe, cum nu se aștepta, în timp ce , cuminte îmi mângâia fruntea.

- V-am făcut necazuri cu stângăcia mea. Va jur că nu mă pricep. Am să plec imediat, cerându-vă iertare.

L-am reținut cu privirea, prin gestul celui singur și neajutorat. Adolescența lui mi-o redeșteptase pe a mea. Când l-am îmbrățișat, mirosea a pui de cerb. L-am surprins jerăvind în meandrele tinereții, căutând un punct de sprijin, în amorul propriu destul de stângaci...

Noaptea săgeta egal fereastra și viața mea. Doar coamele dințate ale culmilor dădeau ocol lunii, din obișnuință...Când m-am trezit patul avea miros de cetină...Am întins mâna și am dat de un loc gol. Desculță am alergat la fereastră. Copacii nu mai sufereau. La infinit rămăseseră înnodate desfrânatele vânturi ..În jur, nimeni. Toate lucrurile mă sfidau în tăcere. Nici un ceas, nici un calendar ..

Dar Thomas?! Prietenul meu din copilărie de-abia se întorsese, după ani petrecuți pe un alt continent și eu îl pierdusem iarăși...

Am ieșit în întunericul scufundat în aerul proaspăt. Noaptea cuprinsese în tainele ei totul. Nici nu mai cunoșteam drumul. Apăruse un alt pod. Zgârie-norii din jur mă amețeau. Am luat-o la fugă. Unde era strada mea? !

- Strada Florilor, vă rog, unde se află?

- Nu există o asemenea stradă...

- În ce oraș ?

Toți ridicau din umeri. Un bătrân, într-un târziu, îmi dădu ceva speranțe.

- Cred că, știu despre ce vorbiți. De mult, de mult, a fost o asemenea stradă. Acum nu mai are flori. Doar amintiri...Dar asta a fost în secolul trecut ...

Cântecul fântânii din pădurea surdă

În aerul ozonat, soarele părea un ochi mirat. Sau cel puțin așa i se înfățișase Magdalenei după trei zile de ploaie, strecurându-se printre nori, stingând fulgerele. Nu putea să-l privească, nu putea să-i vorbească. Cuvintele îi erau rătăcite ca niște maci în lanul unei sintagme. Toate rostirile aparțineau unei incantații, curgând ca un poem închinat unei flori. Pe care o căuta din zori și în sfârșit o zări. Scoase un strigăt de bucurie, cuprinzându-i obrazul fin în căușul palmelor, mângâindu-i frunzele pentru a-i lua rădăcina binefăcătoare. “Împărăteasa ierburilor”, cum îi spuneau fetele de măritat din sat, se lăsa strânsă la piept, ca un lucru de preț. Magdalena îi făcu un nod cu fundița roșie, ce o purta, ca semn că a fost găsită în zori de cea mai în vârstă femeie de pe Valea Împărătesei, deoarece numai ea putea să-i afle înaintea de cântatul cocoșilor, locul ascuns în Pădurea Surdă.

Era un întreg ritual. Desfăcu sticla cu licoarea de struguri și o turnă toată într-un vas, în care scaldă prețioasa plantă...Florile i se înviorară și ridicându-și capul începu să scoată un sunet de cristal, în timp ce petalele-i se rumeniră, căpătând culoare chihlimbarie, precum licoarea în care se scaldă. Și continuând ritualul, puse în vas un ban de argint și așeză pâinea și sarea alături, ca să o întâmpine, după datină, ca pe un oaspete. Iar în locul unde îi fusese rădăcina așeză pâine, miere și sare, zicând: ”Eu îți dau miere, pâine și sare, tu dă-mi puterea izvoarelor tale. Eu îți dau aceste bunătăți din plin, tu dă-i viață lui Cătălin”. Apoi o ridică spre soare, adresându-i-se ca unei puteri supranaturale: “Dacă tu ești cu adevărat <cireașa lupului>, sau cum te numesc oamenii <floarea pădurii surde>, care dă înapoi vitalitatea omului, ajută-mă, nu mă lăsa singură”. Și făcând o plecăciune spuse aproape fără vlagă: am nevoie de Cătălin.

La acea oră, soarele se năpustise din țărmul orizontului spre înalt, ca o vâlvătaie, purificând văzduhul, făcând să clipească râul cu ochi aurii, acolo unde se întâlneau cele trei izvoare, în care-i plăcea florii pădurii să se scalde. Apoi, păstră numai o frunză ca să o anine de rochie. Era zăpușeală și se întinse pe iarba moale. Deasupra descoperi podoaba coroanei unui arbore cu flori albe. Vrând să se uite spre râu se ridică deodată, auzind o voce:

- Nu te uita înapoi!

Magdalena tresări, descoperind la lumina soarelui un bărbat, cu fruntea înaltă, alungită de barba de culoarea abanosului.

- Cine ești dumneata, de-mi spui ce să fac?
- Oamenii îmi zic “Înțeleptul”. Vin de la izvorul cel cald, unde se află Lacul cu nuferi. E o oază de culori. Ai impresia că natura a pictat nuferii galbeni, iar cei încremeniți în roz ce se văd printre sălcii sunt ca o fată morgană, la concurență cu albul sticlos al celor din tăpșanul mlăștinos. Trebuie să-i vezi. Pe mine , uneori mă “sfătuiesc” ce să fac, prin felul în care se ascund în apă. Du-te să-i vezi. Nu sunt departe. Te vor ajuta. Sunt flori miraculoase, ca și aceea pe care ai căutat-o în zori.
- De unde știi, Înțeleptule?
- De la lumina pe care o porți în mâini prin atingerea Împărătesei Ierburilor...Dar, de la toamna, cea mai cu soare, să nu ceri flori! Ajungă-ți seninul și lumina.
- Îmi spui să cuget. E o dovada de înțelepciune?
- Înțelepciunea este o marfă, pe care cine o vinde a cumpărat-o.
- Înțeleg. Și tu ai învățat de la alții. Dar sufletul omului, cum îl deslușești?
- În fiecare suflet mare a stat întotdeauna treaz celalalt, întrebând, cercetând, iar uneori pedepsind.
- Cineva spunea că în sufletele mari, viața bate ca valurile în stâncă...Mulți însă văd numai nisipul ce cade...Nu văd lumina de la capătul ei.
- Lumina ...primește-o în toate felurile. Mai ales cu iubire.
- Si dacă dai de ură?
- Ura este pentru iubire și iubirea pentru ură. Una dintre ele te-a adus aici.
- Amândouă. Mai ales paița...
- Se spune, că orice clawn devine un stăpân al primăverii, fiindcă încearcă să șteargă fulgerele. Chiar și pe cele ale iubirii! Asta e?
- Paița, adaugă Magdalena, fără să-l audă, crede că în rest totul e gol. Întuneric. Mai ales după ce a cerut să se stingă luna. De atunci plouă din cerul singurătății. Ce zici de asta Înțeleptule?
- Filozofezi. Crezi că nu mai se plimbă îndrăgostiții sub clar de lună?
- Să nu stricăm prin joc și ironie poezia nopții.
- Ce e poezia? Mda! Uneori un cântăreț și o liră. De cele mai multe ori o liră fără cântăreț, dar se mai întâmplă și un cântăreț fără liră...
- Joc de cuvinte...Adevărata poezie e asemuită cu o floare de grâu.
- Ei, dar asta de unde o știi?
- A spus-o un alt înțelept, ca dumneata. Dar mai bine învață-mă cum să trec la noapte râul pe lună plină, cum spune legenda, împreună cu Floarea pădurii...
- Spui că, de când a apărut paița nu mai e lună plină? Mda! Și nu mai luminează?! Să găsim calea cea mai scurtă dintre cele două puncte...
- Uneori e drumul cel mai lung între două suflete.
- Te referi la Cătălin? Totul e un joc.
- Cât timp credem în joc?
- Până când jocul ne demască, spunându-ne că nu mai suntem copii.
- Ei bine, Cătălin poartă această grijă. Și anume, că într-o zi copilul din mine va ghici, că sentimentele mele sunt aceleași cu ale lui. Dar a intervenit ceva neprevăzut...
- Te ascult, zise Înțeleptul, sfâșiind liniștea cu glasul său de bariton...

Și Magdalena începu să povestească toată întâmplarea...

La începutul acestui ultim an de liceu, a venit la noi ca profesor de română un proaspăt absolvent de facultate, cu părul ușor lăsat pe ceafă, cu ochi misterioși, ascunzând în noaptea lor lumini nebănuite de lunatic, ce cuceriră inima unor tinere profesoare. Dar, Cătălin a fost numit și dirigintele nostru. Și cum pe rând ne serbam majoratul, era invitat la toate reuniunile.

Primăvara a venit mai devreme decât de obicei. Eliza a fost prima, care avusese norocul să aibă o zi cu soare și sărbătoarea a avut loc în grădina casei sale. Toți pomii din livada sa erau înfloriți, ceea ce a determinat-o să ne propună ca în luna aprilie să ne întâlnim în fiecare week-end. Și, cum Cătălin, profesorul nostru glumind admirativ a spus „că îi mai lipsește grădinii o fântână arteziană, băieții din clasă au reușit cu un specialist să o construiască în câteva zile. Le plăcuse ideea profesorului, care dorea ca și eroul romanului scriitorului George Călinescu să se înobileze centrul orașului cu o fântână. Hotărâsem să-l numim și pe dirigintele nostru, Ioanid.

Pregătirile săptămânale pentru sărbătorirea diverselor evenimente, au făcut-o pe Eliza să fie mai des în preajma lui Cătălin. Fără să își dea seama se îndrăgosti de el. Tânăra exuberantă deveni timidă, tăcută, preocupată să-i acorde mai multă atenție. Într-o zi ne spuse că-i este oaspete și mă invită și pe mine, fiindcă prietenia sa cu dirigintele stârni în cancelarie proteste. Amenințat cu excluderea, Ioanid nu mai participă la nici o reuniune. Eliza se îmbolnăvi grav. Eu îi aduceam lecțiile acasă și o ajutam să comunice cu profesorul prin câte un mesaj. Așa am ajuns să îl cunosc mai bine, iar el să-mi descopere pasiunea mea pentru cărți. Citeam enorm. El îmi împrumuta volume de literatură universală, eu le citeam cu pasiune, fiindcă urma de fiecare dată o lungă discuție asupra volumului și scriitorului. Fără să ne dăm seama dragostea pentru literatură ne unise în idei, dar simțeam și că se naște un sentiment nou, nedefinit.

Între timp, mergeam zilnic la Eliza, povestindu-i întâmplări de la școală.

Dar starea sănătății ei se înrăutăți și acest lucru o îngrijoră pe mama sa. Află însă, că un anumit ceai făcut din rădăcina „Împărătesei ierburilor” o va vindeca. Mama Elizei porni în căutarea ei, în Pădurea Surdă, aflată dincolo de așezarea noastră. Bătrâna îi spuse că trebuie culeasă în zori, până la cântatul cocoșilor și să se întoarcă repede acasă. Dar se întâmplă ceva neprevăzut...

- Ce anume, întrebă Înțeleptul, ascunzându-și mirarea.
- Legenda acestei plante miraculoase, cu virtuți medicinale spune că există un anumit ritual al culesului, ca să nu-și piardă proprietățile. Ați văzut. Nu întâmplător am dus-o la izvor. Apoi m-ați văzut cum îi agățam tulpina de ramurile copacului înflorit.
- Și?! Ce a intervenit, neașteptat?
- A apărut clovnul.
- Clawnul? Fiecare din noi poate fi un clown.
- Și Cătălin spunea că se simte ca un clown. Acum, cred că în orice om serios există un saltimbanc.
- Un bufon poate fi însă și un cabotin genial.
- Un soi de măscărici al condiției umane, care poate fi imaginea noastră răsturnată, nu ?
- Mda! Mă gândesc acum, la felul în care se considera Flaubert un clown, dar și Joyce declara că fondul naturii lui e de clown...

- Ei își puteau permite. Erau prea mari! Dar eu vreau să vă spun ceva straniu, care se întâmpla în localitate. De câțva timp mă întâlnesc în drumul spre școală cu un bizar personaj al străzii. Își schimbă glasul în funcție de situația în care se află, dar eu mi-am dat seama, după gesturi, că este una și aceeași persoană. Când este sărac, când joacă o comedie a suferinței din cauza unei deficiențe fizice. Poate păcăli și pe un psiholog. Eu am intrat în jocul său, știind că știu. Ii face o plăcere diabolică să mă ducă de nas.
- E actor. Poate...
- În nici un caz. Ea, spuse apăsător, este actrița.
- Care ea?!
- Ascultați. Într-o zi, Cătălin, profesorul mi-a trimis vorbă că au sosit câteva exemplare Eminescu, la librărie. În fața geamului librăriei am observat un orb. Cu ochelari negri și banderolă. Nu cerșea, dar oamenii îi luau palma și îi puneau câte un ban. Dar el era preocupat de altceva. Privea fix spre intersecție. În clipa în care pe stradă apăru o femeie, se ridică în picioare.
- Nu crezi că i-a simțit parfumul?
- Era relativ departe. Observam totul prin fereastra librăriei. Era zveltă, cochetă, cu părul lung, buclat. Ținea în lesă un câine lup. Traversă și se așeză pe o bancă. Din sens opus veni un bărbat.

Părea că-i cere voie să se așeze. Și începu o conversație.

Orbul încerca să se apropie de ei, prin spatele băncii, ca să nu fie văzut. Câinele însă, îl simți. Se smulse din mâna stăpânei și fugi spre orb. Dintr-o direcție opusă apăru Cătălin, care se lovi de tânăra ce se străduia să țină câinele. Dar Cătălin îl prinse bine de lesă, stăvilind avântul animalului derutat, ce-l mârâi scurt. Observând în intersecție orbul, femeia tresări. Îi mulțumi lui Cătălin și se îndreptă spre el, adăugând: scuzați, sunt așteptată de soțul meu, spuse îndreptându-se spre cel de vis-à-vis, în timp ce îl privea pe acela de pe bancă. Juca o comedie a suferinței?

- Poate era convinsă că e orb.
- Sau intrase și ea în jocul lui. L-ai mai întâlnit?
- Da. Era un bărbat destul de tânăr, curat îmbrăcat. Nu-i văzusem niciodată ochii, mascați de ochelarii fumurii. Când l-am întâlnit, acum o lună, era preocupat să găsească ceva. Mi-a recunoscut glasul, când l-am întrebat, dacă pot să-l ajut. Mi-a spus că și-a pierdut ochelarii în iarbă. Ochii lui erau senini, fără să bănuiești nimic ce ar putea să-i întunece privirea. Și l-am întrebat dacă e necesar să-și acopere ochii. A tresărit. Mi-a răspuns calm: altfel oamenii m-ar trânti. Mă înșela și pe mine asupra statutului său? Am discutat despre profesia soției sale. S-a mirat că o cunosc. I-am povestit că îi admir frumusețea. Îi sunteți colegă de teatru, mă întrebă fremătând. I-am spus că nu, scuzându-mă că mă grăbesc. De atunci, cunoscându-mi glasul, după ce îl salutăm, mă reține cu un pretext. Dialogul nostru aluneca spre filozofia vieții. De fiecare dată simțeam cum se uscă vopseaua pe obrazul clawnului din el.
- Dar ce legătură are el cu povestea noastră?
- În dimineața, când mama Elizei aducea "Floarea pădurii", ca să-i facă ceaiul vindecător, deși i se spusese să vina pe căi ocolite, a avut parte de o întâmplare neprevăzută...
- De ce trebuia să nu fie văzută?

- În povestea populară despre miraculoasa floare se atrăgea atenția aceluia care o aduce să se ferească de lume și de violența din jur, fiindcă nu numai că își pierde efectul dar chiar poate provoca și moartea.
- Si ce i s-a întâmplat?
- Pe neașteptate i-a apărut în față orbul. Îmbrăcat ca un cerșetor. Ținea în lesă câinele cunoscut de toți. A tresărit la apariția din umbră a mamei Elizei. Câinele se smulse din mâna stăpânului și se năpusti asupra grăbitei femei. Orbul întrebă furios cine îndrăznește să-i ațâțe câinele. Vrând să scape din acel loc, o luă speriată la picior, ignorându-l. Ceea ce îl înfurie și-l făcu să strige: “hoții”. Lumea se strânse, ocărând-o pe biata femeie.
- A ajuns la timp acasă?
- Da. I-a făcut ceaiul, neștiind că planta din Pădurea Surdă e influențată negativ de zgomotele din jur. Devenise nocivă.
- Și ?!
- Efectul ...a fost fatal. Nici Cătălin n-a știut secretele plantei. A gustat și el din ceai, ca să o determine pe Eliza să bea. Planta devenise otrăvitoare. Eliza a murit iar Cătălin e în comă. Mi s-a spus că numai cu o altă asemenea plantă putem elimina otrava produsă. De aceea sunt aici. Dar...Dar trebuie adusă pe clar de lună ... Iar el, sunt convinsă că el a ascuns-o!
- Cine?!
- Orbul. Am avut cu el un dialog ...
- L-ai mai căutat?
- Eram atât de furioasă pe el pentru ceea ce făcuse, încât hotărâsem să-i spun în față ceea ce credeam cu adevărat despre el. Era noaptea eclipsei de lună. Stătea singur în parc, pe o bancă. Își schimbase ținuta. Era îmbrăcat ca o paiată ...Și simțindu-mi uluirea îmi replică trist:
- Asta și sunt. Eu am provocat eclipsa...
- Parcă te crezi un zeu antic, i-am spus ,ca și cum ar fi realizat el așezarea planetelor. Nu am să mai stau de vorbă cu un măscărici de doi bani! Și am aruncat monede, ce s-au rostogolit pe caldarâm.
- Degeaba mă acuzi, spuse furios. N-am să mai las luna să ocrotească sentimentele tinerilor.
- Crezi că te înșeală, nu? îi replicai, îndreptând lanterna spre fața sa. Ei bine, pot să-ți spun, că bărbatul pe care-l vezi mereu lângă ea, pe bancă, este un poet. Un mare poet. Numai ea îl apreciază, citindu-i versurile, dând recitaluri de poezie. Și am mai aflat ceva. Că îi este frate vitreg. E secretul ei.
- Dar tânărul întâlnit în parc, blocându-i deunăzi drumul? El de ce îi iese în cale?
- E Cătălin, profesorul și prietenul meu, i-am strigat consternată. Eu l-am rugat să-mi aducă, prin bunăvoința soției duminiciale un volum de versuri cu autograf. Acum, pentru că știi adevărul , ajuta-mă ! Cătălin e pe moarte. Lasă luna să lumineze și nu mai ieși în calea mea, că ai batjocorit “Împărăteasa Ierburilor” și efectul a fost distrugător, ucigător. Dumneata ai ucis-o pe Eliza...Te-ai izolat de ceilalți, purtând platoșa orbului...Astfel ai crezut că discerți mai bine totul.
- Nu te izolezi decât atunci, când vrei să poți vedea mai clar și mai omenește pe ceilalți, spuse, în timp ce s-a ridicat de pe bancă, plecând tăcut.
- Dar luna? Trebuie să aduc planta pe lună plină!

Degeaba l-am strigat disperată. Zadarnic a fost totul. De atunci numai înnourat este cerul. Trebuie să respect ritualul. Totul să se desfășoare înainte ca soarele să destrame vraja negurii și să pălească astrul nopții.

Spunând aceste cuvinte, Magdalena ridică brațele spre cer. Deodată văzu cum îi crește arborelui de deasupra ei crengile spre înalt iar florile se transformară în candelabre. Mii de ramuri înflorite luminau bolta. Și între arbori apărură un lac plin de nuferi strălucitori, iar apa să reflecta, ca într-o oglindă, lumina de deasupra. Săgeți strălucitoare, precum artificiiile, se îndreptară spre cer, străpungând norii. Cioburi orbitoare aprinseră lacul și în mijlocul lui apărură astrul nopții. Magdalena se întoarse spre Înțelept, strigând: am reușit! Ați reușit! L-am învins până și pe el!

Dar nimeni nu mai privea acel spectacol. Înțeleptul dispăruse.

Magdalena luă floarea și vru să pornească în goană spre Cătălin. Un fulger îi taie calea și un obiect zburător cu coadă de foc o smulse din pădure, ducând-o spre înalt. Dintre limbile de foc șerpuitoare se desprinse un chip. De fapt, un personaj ciudat i se arată deasupra sa, purtând o eșarfă fluturândă.

- Sunt Morfeu, îi spuse apropiindu-se de aparatul zburător.
- Ajuta-mă să ajung mai repede la Cătălin. Are nevoie de această plantă, îi spuse fără să îi întindă planta, strânsă la piept cu ambele mâini.
- Am să încerc, mai ales că mă cunoaște.
- De unde?
- M-am înfățișat în timpul somnului său, spuse Morfeu, fiul lui Hypnos, zeul înaripat al viselor și-i smulse planta, îndreptându-se cu viteza spre pământ, în
- timp ce hainele deveniră straie de saltimbanc.

Magdalena se uită prin geamul, ca un binoclu al aparatului și observă că Morfeu purta cu el și corpul lui Cătălin. I se păru sau era adevărat?! Din trup picurau lacrimi, care pe pământ se transformară într-un izvor. Când obiectul zburător o readuse pe pământ, în acel loc se afla o fântână. Prin țevile ei nevăzute țâșnea melodios... apa... Parcă acolo se născuse lumina, din care izvorâse Orfeu, salvatorul oamenilor, inițiatorul misterelor și al melodiilor celeste, purtând lira sa cu șapte coarde. Era ca o sirenă ademenitoare, care o țintuia în pădure. Își acoperi urechile și o rupse la fuga spre Cătălin, înainte de cântatul cocoșilor.

În zilele următoare, călătorii ce trecuseră prin Pădurea Surdă, constatară apariția fântânii, căreia i se dusesse vestea. Și mulți povestiră cum la ivirea zorilor erau reținuți de straniul cântec al fântânii din Pădurea Surdă.

TRENUL DE DUMINICĂ

- Domnule, zise mustăciosul din fața mea, o călătorie lungă e un prilej excelent de plictiseală. Mai ales, când știi tot ce crede celalalt despre lumea din jur.

- E adevărat, intră în vorbă vecinul meu de compartiment, îmbrăcat impecabil. Toata lumea se crede spirituală. Ridicolul ne ucide, domnii mei!

- Ridicol e bărbatul care se plânge, interveni bătrânelul de la fereastră. În viața mea am fost și lăudat și defăimat. Recunosc. Mi-am bătut joc de proști, i-am înfruntat pe cei răi și m-am grăbit să râd întotdeauna, de teamă că voi fi silit să plâng.

- O spuneți, de parcă ați fi avut în jur numai astfel de oameni. Nu aveți și prieteni?

- De cele mai multe ori ei sunt ca pepenii: trebuie să încerci câțiva, ca să dai de unul bun. Am avut, de exemplu un prieten actor. De roluri “pozitive”, cum spunea el. Când îi cereai ajutorul la ceva, se lauda la toți. Juca un teatru!

- Era doar actor. Doar atât, că prieten nu-ți era. Cum îi cădea masca, rămânea “omul” și “eroul” pierea.

- Văd că știm să bârfim și noi, bărbații... Aș crede mai degrabă, că prietenia femeii este la extreme.

- Ce vrei să spui... Că ele sunt ori mai bune sau... mai rele decât noi?

- Uneori cer daruri mari în schimbul prieteniei.

- Și așa am ajuns la un subiect pe care poeții îl definesc “inepuizabil și in-fi-nit” : femeia...

- Minus sau plus infinit? Întrebă malițios mustăciosul.

- Vezi cum îți pierzi judecata, când încerci să o analizezi?

Emanuel vru să-i pună la punct, dar renunță, gândind că pălăvrăgesc, numai ca să treacă timpul, mai ales că unii se cunoșteau, pentru că profesorii județului sau inginerii, oameni ai șantierului din zonă, făceau naveta cu trenul.

Se uită pe geam.

Priveliștile alergau cu viteza trenului, însoțind casele monotone de pe margine. Culoarul se aglomeră, fiindcă o nouă gară se profila în apropiere. În compartimentul acesta de bărbați mai rămăsese un loc. Era greu de spus, dacă se încumeta vreo ființa de sex opus să intre în fumul gros, ce făcea aerul de nerespirat.

O tână se opri în fața ușii, vru să o deschidă, dar se răzgândi, plecând mai departe. Apoi, apără un bărbat, care rămase câteva secunde și fără ezitare porni în lungul culoarului.

Emanuel își reluă lectura. Într-un târziu, când trenul își recăpăta viteza, apără o domnișoară, care rotind ochii prin fumul des, se așeză în tăcere pe locul de lângă ușă, lăsând-o întredeschisă.

Emanuel o urmări prin geamul, ca oglinda. Avea ceva comun cu statueta de fildeș din dormitorul său. Nasul de căprioară adulmecă aerul viciat. Gura i se țugui a reproș. Își întoarse capul spre culoar, ca să respire aerul ce venea prin fereastra acestuia. Emanuel își roti privirea și se opri pe genunchii fetei. Într-un târziu se întoarse la imaginile de afară, ce se prelingeau pe geam. Un stejar singuratic făcea umbră cât putea, întinsei câmpii. Locomotiva șerpuia la orizont, intrând în unghi cu cerul și cu dealul. Panta apărea din când în când, anunțând o suprafață vălurită, înscriind uneori un semicerc verde. Stoluri de păsări se roteau în dans la chemarea câmpiei care se pierdea în zare, apropiindu-se, ca și cum îi ascultau pentru ultima oară glasul. Sperau de fapt, la o clipa de visare. Glia se afla însă în pauza concertului. “Iar ele, păsările pământului, medită Emanuel, chiar și când se odihnesc, simți că au aripi”. Zăpușeala compartimentului o simțea ca o apăsare, cufundându-l în canapeaua ce-l legăna în visare....

.....Trenul se opri la un semnal între stații și mulți coborâră să rupă câte un fruct. La marginea căii ferate, grei de povară, merii își rumeneau obrajii în livezi roditoare. Printre mâinile prinse de ramuri, apără un braț de porțelan. Emanuel o recunoscă pe fata din compartiment și coborî. Aceasta se depărta, înaintând spre un ochi de apă ascuns în pajiștea care oglindea amiază. Cerul se prăbușise în creștetul apei, oglinzind un cal de nea și unul de abanos, ce se adăpau nepăsători la sunetele amiezii. Fata atinse ușor coama celui alb și dintr-o săritură se ridică în șa. Ca la un semn, Emanuel îl încălecă pe cel ca tăciunele. Și porniră în galop străbătând livada.

- Mă numesc Emanuel, strigă în fuga calului. Ți se potrivește un nume. Îmi dai voie să-ți spun Magdalenaaaa!

Fata îl privi zâmbind, replicându-i cu o cifră:

- 7 !

- Ba 9 !

- 7 , zise Magdalena, arătând stâlpii sculptați ai unei case cu pridvor.

- 9, spuse apăsător Emanuel, în timp ce-i număra.

- Urmează-mă, îi spuse, urcând mucă dealului.

Emanuel mai văzuse aceste locuri. Bunicii cumpăraseră de la poenari oi de rasă și venea aici în vacanțele de iarnă. Magdalena îl readucea în copilărie, fără să fi bănuț.

- Simți miresmă de basm?

- Te apasă vârsta sau amintirile?

- Și una și alta. Atunci pluteam între teamă și speranță. Regăsesc ineditul și acum, ca în copilărie.

- E ceva aici, o miresma ce mă ține trează și parcă, fără vârstă...

- Îi vezi pe oamenii ce vin înșiruiți pe cărare, coborând de la coasă? Strămoșii lor trăiau după legile nescrise ale naturii. Întotdeauna puneau stavilă

nelegiurilor cu buna-cuviință. Ei, cei care o mai moștenesc, încearcă ...se străduiesc să nu piardă tradiția.

- Se spune că, toată averea o porți cu tine, atunci, când cunoști obiceiuri străbune, zise, dând bice calului...

Soarele scăpăra ultimele văpăi, făcând loc înserării. Purpura atârnată de ochiul de foc, se scurse încet spre infinit. Emanuel ar fi vrut să-l mai rețină cu povești, dar cine se încumetă să amăgească soarele?

...Satul îi primi în sunet de tobe. Oamenii curgeau în râuri colorate spre casa mare, albă. Doar cei mai în vârstă alternau albul ca sideful cu negrul beznei fără opaiț și stele, împărțind ziua cu noaptea din eleganța costumelor tradiționale. Se înțelesesă din priviri să nu le strice alaiul și descălecară neobservați. Doar astrul nopții le era călăuză, ocolind câte o fântână, pentru că, spun bătrânii, luna nu vine să bea apă.

- De ce clipesc stelele a nedumerire?

- Pentru că mirarea lor le place îndrăgostiților. Ei le numără. E bine să nu lipsească în vreo noapte din vreun "car"! ...Dar uneori se aruncă singure, știi de ce?

- Ca îndrăgostiții să-și pună ceva în gând, sau pur și simplu cer să li se împlinescă dragostea.

- Unde dorești să înnoptăm?

- În prima casă ce răsare în drum. Sunt obosită și mi-e foame.

Locuința avea un opaiț în geam. Cineva ieși în prag și le spuse că e pregătită camera pentru oaspeți. Intrară în casă, dar niciunul nu avea chef de despachetat.

- Când ne lăsam uitați la masa din curte, tata îmi amintea că serile de vară sunt lungi și ca să nu uit îmi striga: Fătul meu, învață să strângi bine pânzele, când le umflă un vânt prea prielnic!

- Sunt așa de primejdioasă, zise zâmbind Magdalena, înțelegând sensul cuvintelor.

- Închipuirea despre primejdie, draga mea, o are și fricosul și viteazul. Dar primul se oprește, pe când celalalt merge până la capăt. Dar asta-i o altă filozofie!

- A! Cugeți! Voi avea grijă să te opresc la prima idee, zise râzând.

Gazdele îi găsiră veseli, venind cu un pui întreg, în mujdei și cu vinul negru adus de moș Toader.

Venus rămâne rece fără Ceres și Bachus, zise Emanuel, punând în lumină licoarea trandafirică, în timp ce o conduse la masă, cu o reverență, pe Magdalena. Prezenta ei îi aduse aminte de fata de pe plajă, care astă vară apărea la oră fixă, dăruindu-se soarelui cu o plăcere rar întâlnită. Parcă si semănau, într-un fel. În fiecare dimineață înfigea un băț în pământ. Știind că sosește, când umbra lui va fugi spre dreapta. Mișcarea de pendulă a șoldurilor îl făcea să tresară fără să o zărească. Era ca un fluid magnetic, aruncat înainte de a fi văzută, precum buzduganul lui Făt Frumos, care îi anunța sosirea. Într-o zi se trezi cu ea alături, spunându-i direct: "Tinerii visează înainte, seniorii visează la urma, la mijloc bărbații luptă. Din ce categorie faci parte?"

Uluit, sărise direct în picioare, spunând ceva, bâlbâindu-se.

Nu recunoscuse faptul că e adolescent, deși a trebuit să mărturisească, atunci , când a întâlnit-o în orașul natal și i-a văzut pe mâneca hainei matricola de elev. Magdalena îi amintea acum de clipele verii trecute, revăzute în unghiul de lumină al focului din vatră. Și un sentiment de teamă îl cuprinsese. Își dorea să nu fie părăsit, spunându-i în gând: “frumoasa mea, cu picioare ca de ceară, să nu dispari!” Magdalena însă, sparse tăcerea.

- Văd că taci. Pot să-ți mărturisesc acum, că mi-ai fost până aici, ca un prieten protector. Știi câte categorii de prieteni există? Să-ți spun?! Prieteni de nevoie, prieteni pentru nevoie și prieteni în afară de orice nevoie.

Emanuel o asculta, ca pe o melodie rară, zâmbindu-i cu drag. Îi spuse doar, că pleacă în grădină să roage luna să bată în geam, lăsându-i timp să se culce ea prima...

...O frână bruscă și Emanuel se dezmetici, căzându-i cotul de pe speteaza fotoliului de clasa întâi. Privi în jur. Compartimentul gol. Și Magdalena? Emanuel venea să o cerșească din vis. O găsi pe culoar. Fata îi zâmbi prietenoasă.

- De unde mă cunoști?

- Eu?!

- Mi-ai pomenit numele, în timp ce dormeai. Am crezut că prezența mea îți tulbură somnul și am ieșit în fața ușii.

- Poate știi și unde am fost împreună ...in vis ?..

- Poate da, poate nu! Eu știu că numai poezilor sau pictorilor le-au fost îngăduite visurile cele mai primejdioase...

- Dar nu văd nici o primejdie.

- Ai pornit cu mine în vis și ești un om pierdut. Sunt ursită să mă căsătoresc cu acela care-mi află numele. Până atunci vei veni cu mine pretutindeni.

- Îmi ceri mâna, cu alte cuvinte...Și eu care credeam că băiatul cere mâna fetei...

- Ia-o cum vrei. Se întâmplă des astăzi. Ai un suflet senin, de adolescent. E averea ta și o accept. Să nu ți-o pierzi. Când voi vedea că nu te invidiază nimeni, mă voi întreba ce mișelii ai făcut. Sau, poate, te voi întreba de ce ești așa de neînsemnat...

- Continui să filozofezi. Nu cumva ai ascultat la poarta visului meu?

- Poate da, poate nu! Lasă asta, acum. Pregătește-te să coborâm. În acest colț de țară stau părinții mei, cărora le-am promis că am să te aduc, dacă te voi întâlni vreodată...

Pe mine? zise tulburat Emanuel, în timp ce și ajunsese în dreptul scării, ca la o comandă. Trenul făcea o pauză scurtă în mica gară.

- Coborî, întinzându-i brațele.

- Gara intimă, cioplită în trunchiul muntelui, îi primi cu parfum de cetină...Monstrul de fier îi învălui într-o ceață de fum, până nu se mai zări nici urmă de călător și gară. Doar soarele se ridica stăruitor, fără să mintă, înviind o clipă, pentru a mai muri puțin, o dată cu ultimele zvâcniri ale zilei.

SUMAR		Pag
1	Captiv în împărăția lui Hades	1
2	Seara Sânzienelor	11
3	Globul de cristal	14
4	Cometa cu plete	21
5	Potopul de seară	25
6	Cântecul fântânii din pădurea surdă	28
7	Trenul de duminică	34